

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

ČASOGRAM

FRAGMENT

Časodějové Časogram

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Natalja Ščerba

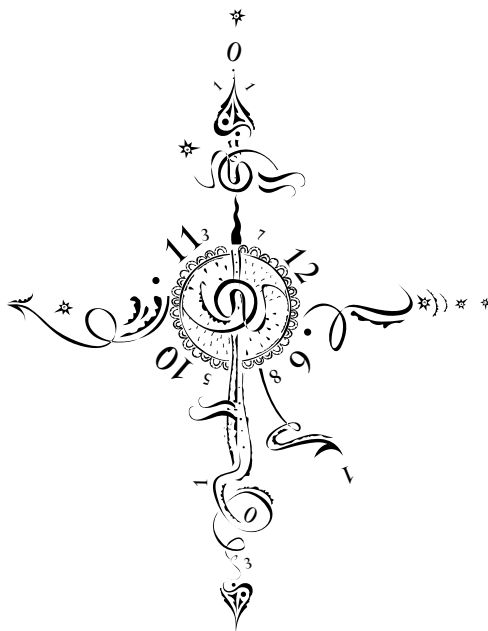
Časodějové - Časogram – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ČASODĚJOVÉ

ČASOGRAM

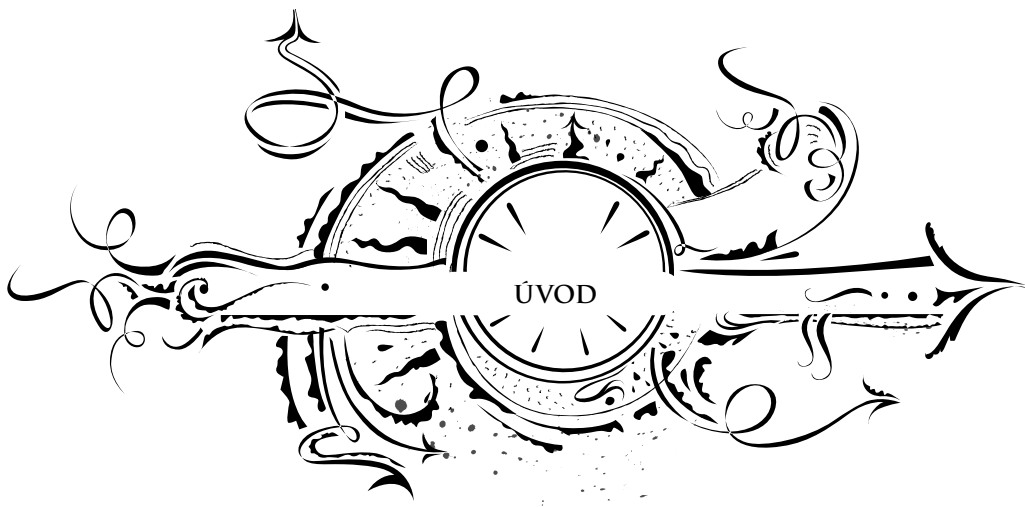
NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

ČASOGRAM

FFRAGMENT

Zámek spal. Světla v oknech dávno zhasla, stejně jako protáhlé zářivé žluté odlesky na dlážděném nádvoří.

Do Zeleného pokoje vál otevřeným oknem teplý jižní vítr, který sem vnášel příjemnou svěží květinovou vůni. Vasilisa se uvelebila na okenním parapetu a pozorovala, jak se na nebi v mihotavých záblescích postupně rozsvěčují třpytivé hvězdy.

V obrovské černovílské zahradě, utápějící se v mladé červenové zeleni, neúnavně cvrlikali cvrčci. Ze zámeckých kašen a jezírek se ozývalo líné kvákání žab, někde v dálce čas od času zaskřehotal pták – noc se naplňovala obvyklou nepravidelnou polyfonií zvuků.

Vasilise se nechtělo spát, ale už dávno si alespoň na oko rozzestlala postel. Paní Fiala sice zůstala na Černovodu, ale na dodržování denního řádu stejně dohlíželi klokeři. A kdyby v jejím pokoji hořel po půlnoci třeba jen jediný svícen, nějaký sluha by jej určitě přišel bez okolků zhasnout.

Vasilisa měla ve zvyku každý večer před usnutím přemýšlet o tom nejdůležitějším, co se přes den v zámku Černé královny událo. O zajímavých hodinách s Miráklem nebo Mendejrou, veselých a trochu nebezpečných trénincích s Bouřkou nebo o poutavých lekcích s Maarem a jeho dědou v hodinářské dílně.

Ale nejčastěji se její myšlenky, doslova jako barevná čísla časového fléru, vracely k poslednímu večeru strávenému s přáteli na Černovodu.

Přátelé využili chvílku volna před blížícím se odjezdem k setkání v Zeleném pokoji. Vasilisa, Feš i Zachara se uvelebili na koberci před hořícím krbem, Diana s Nikem se vyšplhali na okenní parapet a Maar si založil ruce na prsou a usedl na židli opodál.

Celou věčnost přemítali o tom, jak by mohli uskutečnit tajnou výpravu ke všem hodinovým věžím zakresleným v mapě, kterou společně s tajemným zrezivělým úlomkem Vasilisa získala v Černé komnatě. Nikdo z dospělých časodějů neměl zatím o drahocenném nálezu ani potuchy.

Přátelé se dohodli, že budou hledat časodějnickou střelu, z níž by mohl pocházet ten malý úlomek, který se ze všeho nejvíce podobal ostří. Ale nejprve si museli ujasnit, jestli je ta věc natolik důležitá, aby stálo za to kvůli ní tak moc riskovat.

„Vasiliso, mohla bys ještě jednou zopakovat slova té slepé věštkyne?“ požádala ji už poněkolkáté Diana.

Ale místo Vasilisy odpověděla nečekaně Zachara:

A uvědom si, že to, co najdeš v Rozeklaném zámku, je velmi nebezpečné, ale opravdu nebezpečným se stane teprve ve chvíli, kdy se to spojí se svou druhou částí, přednesla tichým tajemným hlasem. Ale její pohled byl drzý a veselý. Získáte tak nejlepší zbraň

proti duchům, ale jestli se jim, nedejbože, dostane do rukou, bude s Eflarou konec. Na vaší planetě nastane éra duchů, kterou nazvou Érou Astragora. „Už to proroctví umím celé zpaměti,“ zabědovala nakonec.

Diana zavrtěla hlavou, Zachařina lehkovážnost se jí nelíbila.

„Nechápu, jak by ta zbraň mohla uškodit celé Eflaře.“

„Zbraň v rukou duchů,“ upřesnila Vasilisa.

„Nejspíš je to nějaká strašně mocná časodějnická střela,“ řekl s jistotou Feš. „Musíme se co nejdříve vypravit na Ostalu a postupně všechny věže prohledat, dokud je Astragor ještě slabý. Niku, nemám pravdu?“

„Jasná věc! Už posté opakuju, že náš časolet dlouhou cestu bez problémů zvládne.“ Nik si hlasitě povzdechl. „Pokud by tedy někdo z vás, zkušených hodinářů,“ významně pohlédl na Feše, „mohl nastavit trasu a zadat platné číselné kódy pro přechod...“

„V tom je ten háček, k přechodu přes hranice mezi Eflarou a Ostalou je potřeba mít zvláštní povolení Radosvěta.“ Feš vrhl na kamaráda zamračený pohled. „A to my v žádném případě nedostaneme. Takže se musíme pokusit získat zaregistrované kódy starých, už nastavených přechodů. Máme přece mezi sebou nějaké cestovatele, nebo se mýlím?“

„Mě z toho vynechte!“ prohlásil Maar a na protest zdvihl dlaně. „Děda sice nemá papírování rád, takže veškerou evidenci pro naši královnu za něj vedu já, ale všechny číselné kódy našich služebních cest sám ukládá do sejfu. A kde ten sejf je, nevím, i když mám jisté tušení...“ Maar se zamyšleně poškrábal na zátylku.

„Možná že můj otec by nám mohl pomoci,“ navrhl nejistě Nik. „Ale jak mu to jenom říct?“

„Nijak,“ zavrtěla hlavou Vasilisa. „A mému otci a Miráklovi taky ne. Vzali by nám svitek z Černé komnaty – a hotovo. Měli bychom po cestování.“

„Stejně by ses mohl pokusit něco zjistit, Niku,“ poznamenala Zachara. „Ale lepší bude, když si prostě vymyslíme nějaký dobrý důvod... Vasiliso, a co kdybys řekla otci, že se ti stýská po Ostale?“

„To určitě, hlavně po Astragorovi,“ poznamenal jízlivě Feš. „Ohnivý ji nikdy nepustí, a dobře udělá. Holka, a navíc sama, se přece nemůže toulat někde po hodinových věžích... A nikdo z nás s ní jet nemůže. Já a Zachara jsme v podstatě rukojmí,“ ušklíbl se významně. „Nika otec radši zamkne v Lazoru, než aby mu dovolil cestovat pod ochrannou rukou Ohnivého staršího. Diana je víla a musí se zodpovídat Bílé královně. No a on,“ Feš ukázal prstem směrem k Maarovi, „je odchovanec vládkyně fúrií. Po dobře známých událostech v Rozeklaném zámku se nenávidí mezi duchy, vílami a hodináři ještě vyostřila. Sám se divím, že jsme se spolu ještě všichni nepohádali.“

Všichni se hned začali usmívat a vyměňovat si pohledy, ale ty úsměvy byly trochu křečovité. Feš měl pravdu, a vůbec nikdo nevěděl, co si počít dál. Vasilisa náhle pocítila celkovou nejistotu a bezradnost. Samozřejmě že nikdo z nich nemá dost zkušeností jako dospělí, kteří se už v podobné situaci někdy ocitli. Mirákl by jí určitě dal dobrou radu... Nicméně Vasilisa se ani trochu nepoddala chvilkovému návalu paniky, ale naopak se proti němu vzbouřila.

„Zkrátka musíme naplánovat útek!“ oznámila rázně. „Můžeme vyzkoušet různé způsoby, třeba...“ Dívka zmlkla, protože nevěděla, co navrhnout jako první.

Feš, který sebou při slově útek trhl, svěsil ramena a celým svým vzezřením dával najevo zklamání.

„Myslím, že budeme muset všechno říct dospělým,“ pronesla neoblomně Diana a seskočila z parapetu. „Vědí toho víc než my a budou si vědět rady.“

„A taky budou dlouho přemýšlet, diskutovat a svolávat

nesčetné porady,“ dodal uštěpačně Feš. „A jako vždy ztratí drahocenný čas.“

Diana mlčela, avšak její odhodlaný výraz byl dostatečně výmluvný. Vasilisa vílu chápala, ale musela s Fešem souhlasit – ztrácěj čas! Tím spíš, že zrovna jemu – Fešovi – hrozí největší nebezpečí.

Astragor se brzy vrátí a Stříbrný klíčník se se zlou potáže.

„Všechny nás zavřou, jestli se sami v časoletu pokusíme překročit hrance mezi světy...“ pravila s jistotou Diana. „Takový obrovský stroj nemůže proletět bez povšimnutí. Mohli bychom se sice pokusit projít obvyklým způsobem – po jednom přes nultá zrcadla s Babylonskými svíčkami, ale to by nám prohledávání všech těch věží zabralo několik měsíců. Na křídlech se daleko nedoletí a taky bychom museli něco jíst a někde spát... Navíc tak dlouhá nepřítomnost neprojde bez povšimnutí – budou nás hledat... A to nejen eflarští časodějové.“

Zachara si odkašlala a obrátila oči v sloup. Vypadala stejně jako její bratranec, když byl rozčilený.

„Diano, ty jsi nějaká až moc opatrná.“ Zachara přimhouřila oči a vyslala k víle přezíravý pohled. „Ale ten tvůj nápad – letět obyčejným časovým přechodem, se mi líbí. Se všemi těmi kódy pro časolet bychom se dlouho párali. A když nic nepodnikneme, Astragor nás dostane jako první. Ten určitě nebude zahálet! Pomstí se úplně všem, uvid...“ Najednou se v půlce slova zarazila a zamračila se.

„Nejdříve ať se k nám zkusí dostat,“ oznámil neohroženě Feš a zlehka ji štouchl do boku. „Neklesej na mysl, sestřenko.“

„Jestli máte v plánu jen tak se procházet po Ostale, měli byste si dát na vašeho bývalého učitele obzvlášť dobrý pozor,“ pronesla zlomyslně Diana. „Určitě je důvod k obavám.“

„Co jsi tak zamlklý, Maare?“ zeptal se najednou Nik. „Máš nějaký nápad?“

„Musíme letět časoletem, a to bez jakékoliv registrace,“ odpověděl okamžitě Maar. „Budou nás sice pronásledovat a na Ostale se nejspíš budeme muset skrývat před duchy, ale s časoletem můžeme skočit do jiného času – a hotovo, sbohem! Když budeme spoléhat jenom na křídla, všechny nás pochyťají a vezmou do zajetí, v tom lepším případě...“

„Já jsem taky pro časolet.“ Feš souhlasně pohodil hlavou směrem k Maarovi.

„Já taky,“ podpořil je opět Nik. „Navíc nemám křídla a běhat po stěnách věží jaksi neumím, to se na mě nezlobte.“

„Musíme jednat hned!“ namítla Vasilisa a obrátila se na Mara. „Líbí se mi Dianin návrh projít přes nulté zrcadlo. K věžím se koneckonců můžeme dostat ostalskou dopravou – půjčit si auto nebo koupit lístky na vlak. Akorát se budeme muset po každé vrátit na Eflaru. Každá věž je v jiné zemi a přes hranice by nás nepustili. K tomu bychom potřebovali pas, a nejen to...“

„Vidíš to všechno moc komplikovaně,“ zahučela Zachara. „Prostě na té hranici zastavíme čas a přejdeme, kam budeme chtít, aniž by si toho kdokoli všiml.“

„To se hned pozná, že jsi Astragorova žačka,“ ušklíbl se Maar, „ale představ si, že my s dědou ty kontroly na hranicích vždycky podstupujeme, i když u toho trpíme. Jsem si jistý, že by nám tak hrubé porušení pravidel snadno neprošlo – hned by nás čapli nějakí ostalští hodináři a těžko bychom jim vysvětlovali, že jsme tam jenom na výletě. A v tomhle případě by nás duchové dostali dříve než Eflařané.“

„Má pravdu,“ podpořil jej znovu Feš. „Vojt mi říkal, že my, tedy Dragocijové, máme rozsáhlou špiónskou síť. A takových silných rodů se jenom v Evropě nedopočítáš...“

Zachara se nasupila, otočila se ke krbu a demonstrativně přihodila nové polínko ze zásobníku na dřevo, jako by tím chtěla říct: rozhodněte se sami, mně je to jedno.

„Za pár týdnů pojedu s dědou na expedici na Ostalu,“ pokračoval Maar. „Myslím, že bych mohl zjistit alespoň něco o bernské zvonici ve Švýcarsku, chystáme se právě do těch míst. Děda jezdí do Švýcarska často, žije tam spousta časodějů.“

„Tak proč to neřekneš hned,“ vyskočil Feš. „Pokus se zjistit kód přechodu do té zvonice... Já bych ho určitě vypátral!“

Maar mu věnoval pohrdavý pohled, vyjadřující jedině: dokážu si perfektně poradit sám.

„To je moc dobrý nápad,“ usmála se Diana, „i když nejtučněji jsou v mapě nakreslené londýnská, moskevská a pražská věž. Bernská a benátská mají sotva rozeznatelné obrysy...“

„Nejvybledlejší jsou rakouské tančící hodiny,“ dodala Vasilisa. „A navíc jenom vedle nich nejsou z nějakého důvodu žádné znaky.“

Už si za tu dobu stihla zapamatovat všechny hodinové věže na mapě.

„Možná na ně schválně nechtěli upozorňovat,“ podotkla Zachara. „Nebo je předchozí majitel mapy dokreslil později... Celkově jsou znázorněné moc hezky. Mám ráda takový ten černobílý styl – jenom kresba...“

Dianu, Maara a Nika brzy zavolali dolů – čekaly na ně tři okřídlené vozy, které je měly odvézt do jejich domovů. Dragocijové zároveň dostali zprávu, že se mají okamžitě vrátit do Jihozápadní věže.

Přátelé se v rychlosti rozloučili a domluvili se, že budou ve spojení přes časolisty.

Vasilisa smutně pozorovala, jak přátelé postupně mizí v nulém zrcadle, když si všimla, že Feš schválně otálí a pouští všechny

před sebe. Jakmile v hloubi zrcadla zmizela silueta jeho sestřeni-
ce, pošeptal rychle Vasilise: „Za půl hodiny u tebe na schodišti.“

Vasilisa nestihla ani otevřít ústa, když kamarádovu figuru
také pohltilo zrcadlo.

Jako naschvál přišla paní Fiala a zvala ji na večeři do jídelny.
Vasilisa se začala vymlouvat a ujišťovat chůvu, že je strašně
ospalá, takže se raději nají u sebe v pokoji. Ale stejně musela
pod jejím přísným dohledem spořádat obrovskou porci salátu
s masem, kterou jí naservíroval stříbrný talířek, a vypít šálek
bylinkového čaje. Vasilisa tak pospíchala, že se dvakrát div ne-
udávila, čímž si vždycky vykoledovala pořádnou herdu do zad
a chůviny podezřívavé pohledy.

Paní Fiala našťestí brzy odešla zrcadlem. Vasilisa si nervózně
upravila ofinu a vyběhla na schodiště.

Ale nikde nikdo.

Že by se Fešovi nepodařilo vyklouznout? Nebo si z ní snad je-
nom vystřelil? To by mu bylo podobné... Vasilisa dokonce opa-
trně vykoukla na hlavní chodbu, ale ani tam kamaráda nenašla.

„Tomu nerozumím,“ posteskla si trpce.

Najednou na dlani pocítila něčí jemný a teplý stisk.

„Tiše,“ pošeptal jí Feš přímo do ucha. „Nedej veliký Čase,
někdo tě uslyší a všechno pokazí.“

Vasilisa se opatrně otočila, ale nikoho neviděla.

Aha...

„Šonodah!“

Najednou se před ní zjevil Feš – jeho černo-stříbrná křídla,
pod kterými se schovával, se ladně vrátila za záda a zmizela.
Chlapec se tvářil rozčarovane.

„Zapomeň moje číselné jméno, jasný?“ sykl. „Možná sis všim-
la, že já jsem tvoje nikdy nevyslovil pozpátku!“

„To by tak ještě scházelo!“ odpověděla mu stejně rozčile-
ným šeptem Vasilisa. „Proč jsi mě sem vůbec zval, abys mě

zase vystrašil? To ses mohl rovnou proměnit v trojzubce – bez-
tak teď vypadáš jako rozzuřená jehlozubá kočka.“

„Blázníš?“ Feš jízlivě svraštil obočí. „Kdyby někdo ovládal ča-
sové proměny, věděl by, že je to velmi složitá věc. Přemístit se
do cizího časového koridoru, navíc zvířecího, je velmi riskantní
a životu nebezpečné. Ale chtěl jsem si s tebou promluvit o ně-
čem jiném...“ Jeho oči se tajuplně zablýskly. „Zkrátka, nechceš
se mrknout do pracovny svého otce?“

„Do Severní věže?!“ užasla Vasilisa. „Copak ses pomátl?“

„Tvůj otec je v knihovně, hraje s Miráklem karty,“ vysvětlil
Feš. „Právě jsem to byl zkontrolovat. Podle toho, s jakou náru-
živostí hrají, tam vydrží až do noci. Když budeme opatrní, ni-
kdo si nás nevšimne.“

„To by mě zajímalo, co chceš v otcově pracovně najít?“

Feš nespokojeně zamžoural.

„Neměj strach, nemám v plánu nic špatného. Jen jsem si na
něco vzpomněl... Když jsem byl u tvého tatínka, všiml jsem si, že
má na stole černo-bílou knihu s nápisem *Číselné kódy*. U Niko-
va otce jsem viděl úplně stejnou. Kdyby se nám ji podařilo na-
jít, byl by to obrovský úlovek. Zkopíroval bych si potřebné úda-
je do časolistu a možná bych pak sám zvládl nastavit časový
přechod pro náš časolet. Sice by mi to chvíli trvalo, ale co jiné-
ho nám zbývá? Nedělat nic je mnohem horší.“

Vasilisa přemýšlela. Na jednu stranu by také nejradši podnik-
la alespoň něco, ale vstoupit bez dovolení do pracovny vlastní-
ho otce? Na druhou stranu má ale Feš pravdu – nicnedělání je
horší než jakákoliv snaha... Vasilisa se toužila dostat přinej-
menším do jedné z těch věží zobrazených na mapě. A to tak
moc, že se jí už několikrát zdálo o zrezivělé, kdovíproč obrovi-
tánské, časodějnické střele. A dokonce se jí zdálo o tom, že
ona, Vasilisa, k ní jako první přikládá úlomek. Ostří střely se
rozzáří, vyšle mocnou světelnou vlnu – a Astragorova černá

seschlá figura odletí s rozhozenýma rukama někam daleko, předa-
daleko... V tom okamžiku se Vasilisa obvykle probudí.

„A co když nás můj otec načapá?“

„Prostě se schováme. Doufám, že víš, jak se to dělá? Řekneš své číselné jméno a takhle se schováš pod křídly...“ Feš názor-
ně předvedl jak: černo-stříbrné stíny křídel zahalily jeho postavu, aby jej skryly před cizími zraky, a chlapec rázem zmizel. Vasilisa byla na schodišti zase sama.

„Řekl bych radši Nikovi,“ oznámil neviditelný Feš, „ale ten bohužel odjel domů. A pak, nemá křídla... Zato nikdy neodmítne pořádné dobrodružství.“

„Tolik důvěry k mojí osobě,“ odfrkla trochu uraženě Vasilisa. „A mimochodem, nejsem proti. Jenom nechci, aby nás někdo chytil... Skutečně jsi tu knížku viděl?“

„To se rozumí,“ potvrdil Feš a znovu se objevil. „Zkrátka, jestli se bojíš, půjdu radši sám. Někdo přece musí jednat, a ne jen sedět a fňukat.“

Vasilisa už chtěla vypálit břitkou odpověď, ale ovládla se. Něco se jí na kamarádově chování nezdálo – jako by jí něco tajil – uhýbá pohledem, vraští čelo...

„Zajímalo by mě,“ podotkla dívka a upřeně jej pozorovala, „jestli bys ani Nikovi neřekl, co máš doopravdy za lubem?“

Slova, která vystřelila jen tak od boku, nečekaně trefila cíl: Feš užasle vykulil oči, ale vmžiku nasadil kamennou tvář.

„Co tím myslíš?“

„To se podívejme, najednou jsi nechápavý!“ nevystupovala z role Vasilisa. „Přitom sám se chceš vkrást do pracovny mého otce z nějakého úplně jiného důvodu.“

Nastalo ticho. Fešovi se nedařilo skrýt rozpaky, a proto se opět rozčílil.

„Stejně jsem věděl, že nemá cenu se s tebou spolčovat!“ Přimhouřil oči, obdařil Vasilisu tím nejzlostnějším pohledem a zmizel.

„Budeš mít pořádný průšvih!“ řekla už do prázdna.

Měla totálně zkaženou náladu. Pohádat se kvůli takové zbytečnosti. Vasilisu navíc nepříjemně bodlo pomyšlení, že jí Feš nechtěl říct pravdu. Rozladěná se vrátila do pokoje. S námahou otevřela těžké dveře a přemýšlela, proč Feš zmizel tak náhle. Nakonec by s výpravou určitě souhlasila, bez ohledu na nebezpečí. Navíc do Severní věže by se mohli dostat snad právě z jejího pokoje – jenom na oknech Severa, Dejly a Vasilisy nebyl ochranný efer. Severin starší speciálně svým dětem umožnil přístup do jeho pokojů pro případ, že zámek někdo napadne, nebo z jiných závažných důvodů.

Takže bez Vasilisiny pomoci se Feš určitě neobejde. A vtom ji napadlo, že její nejzáludnější kamarád se mohl prostě...

„Šonodah!“

Chlapec se okamžitě zjevil – stál na parapetu v trochu směšné póze s pokrčenými koleny a očividně se právě chystal vyletět dokořán otevřeným oknem.

„Ani hnout!“ zařvala Vasilisa.

Feš se zarazil a otočil se. Oči mu těkaly na všechny strany a jeho obličej měl sytý rudý odstín.

„Tak ty sis myslel, že mě oblafneš?“ Vasilisa si významně zkrřížila paže na hrudi. „To jsi teda špatný špion. A kamarád taky, mimochodem.“

Feš mlčel. Bylo jasné, že nemá v plánu se omlouvat.

„O co vlastně jde?“ pokračovala neoblomně.

Fešovi nejspíš došlo, že se Vasilisa jen tak nevzdá, hlasitě si vzdychl a zabručel:

„Tak dobrá... Začala ses vyptávat a pochybovat, tak jsem se rozhodl, že tě do toho nebudu zatahovat, je to jasný?“

„Jasný. Tak povídej, co potřebuješ v otcově pracovně!“

Chvilí se navzájem provrtávali upřenými pohledy, jako by soutěžili v zírání. Vasilisa ani nemrkala, aby neztratila kontrolu

nad soubojem. Už si myslela, že jí Feš nakonec nic neřekne, ale on si najednou hlasitě povzdechl a pronesl docela smířlivým tónem:

„Prostě chci vědět, jaké má Severin Ohnivý plány. Třeba se mi podaří najít nějaké dokumenty, poznámky... Obzvláště mě zajímá, co se tvůj otec chystá podniknout se mnou a se Zacharou. A jestli bude bojovat s Astragorem... A na ty kódy pro přemístění mezi Eflarou a Ostalou se taky můžu podívat.“

„Ale panečku...“

„Jakýpak panečku?!“ vybuchl najednou Feš. „Čas utíká, a ty tady panáčkuješ! Kdo ví, jak dlouho ještě tvůj otec a jeho kamarádíček-stavitel vydrží mastit karty...“

„Tak dobře, nečerti se! Nakoukneme do otcova pokoje na minutku nebo na dvě,“ řekla smířlivě Vasilisa. „Taky chci vědět, co mají ti dva v plánu. Ale jestli nás chytanou...“

„Vezmu všechnu vinu na sebe.“ Fešův hněv vmžiku vystřídala laskavost. „Řeknu, že jsem tě pozval proletět se na hodinku nebo dvě kolem zámku,“ dodal s úsměškem.

„A oni nám hned uvěří,“ zamumlala Vasilisa a tvářila se, že jeho narážku vůbec nepostřehla. „Radši to pojdme udělat tak, aby nás nenačapali.“

Okno do Severní věže bylo otevřené, jak Vasilisa předpokládala. Otec má rád čerstvý mořský vzduch, proto nezavíral okna, ani když bylo chladno; to si raději pořádně přitopil v krbu. I teď v něm žhnuly rudé uhlíky, proto nehledě na silný vítr, který sem foukal zvenčí, bylo v pokoji stále teplo.

Jakmile přistáli, Feš se vrhl ke starobylému vyřezávanému sekretáři stojícímu ve výklenku vzdálenější stěny a postupně vysunoval všechny šuplíky.

Vasilise se to moc nelíbilo, i když jí bylo jasné, že je to nezbytné. Jak jinak by mohli zjistit plány Severina staršího? Feš i Zachara jsou ve velmi těžké situaci – ať už jsou hosté, nebo zajatci.

A kdo ví, jaký osud chystá Severin starší Astragorovu žákovi, i když bývalému... Aby rozptýlila nepříjemné myšlenky, také se rozhlédla, i když měla pocit, že na ni teď každá věc v téhle místnosti hledí s pohrdáním.

Obývací pokoj, jak jej nazývali v otcově domě na Ostale, se tak nějak nepostřehnutelně změnil. Jako by bylo všechno na svém místě: vyřezávané kukačky na zdi, pohovka s modrým plyšovým přehozem, krb s černou zdobenou mříží, nízký kulatý čajový stůl, zrzavě červenohnědá medvědí kůže na podlaze. I když – na rozdíl od prvních návštěv – Vasilise teď pokoj připadal důvěrně známý, a dokonce milý. Přestože se sem vkradli bez pozvání, měla pocit, že je tu v naprostém bezpečí.

V rohu stálo nulté zrcadlo velikosti lidské postavy. Vasilisa přistoupila blíž, aby si prohlédla rám, který vypadal jako upletený z rusalčích ocasů. Šupinky byly mistrovsky vykládané třpytivými drahokamy, od smaragdů po tyrkys, a zářily modrozeleným leskem. Povrch zrcadla se čas od času téměř neznatelně zčeřil – aha, takže zrcadlo je funkční a nastavené na okamžitý přechod. To znamená, že se otec může kdykoliv vrátit.

„Máš něco?“ zeptala se Vasilisa Feše.

„Hledám,“ zamručel chlapec, aniž by přestal šustit papíry. „Mimochodem, věděla jsi, že tvůj otec pracuje na výrobě mechanické létající tramvaje?“ V jeho hlase se mihl obdiv. „Našel jsem zajímavé náčrty... Vagony jako koše zavěšené na balonech a každý balon sám letí po společné, předem zadané trase. Cesta prochází v čase po nitkách a uzlových bodech. Princip pohybu je stejný jako v klubkách. Zajímavý nápad... Určitě mu s tím pomáhal ten jeho kamarádíček stavitel. Nikovu otci by se takový vynález určitě líbil.“

„Můj otec mu o té tramvaji těžko řekne... Jsou přece s Lazarevem už dlouho rozhádaní,“ připomněla Vasilisa. „A vůbec, pospěš si s tím.“

„No jo, taky bys mi mohla pomoci.“

Ale Vasilisa zavřela hlavou. Pomyslela si, jak by bylo skvělé, kdyby se otec s Lazarevem starším usmířili. Kdysi přece byli přátelé, a podle všeho velmi dobří. Dokonce jí něčím připomínali Feše a Nika – také byli oba z různých vrstev časodějného obyvatelstva, řemeslník a střelec. Vasilisa si tiše odfrkla, když si na ty přezdívky, kterými se častují hodináři a hodinářští mistři, vzpomněla. A Mirákl jí něčím připomínal Maara. Zajímalo by ji, jaký vztah má k Nikovu otci stavitel. Když se setkali, nijak zvlášť se spolu nebavili...

U krbu se objevily nové bronzové svícny – Vasilisa je nikdy předtím neviděla. Byly vysoké, všechny stejné a vypadaly jako klubko zmijí s otevřenými tlamami. Šupinky na hadí kůži zářily zneklidňujícím kovovým leskem. Vasilisa se okouzleně dotkla tenoučkého rozdvojeného zmijího jazyka, ale ihned ruku odťáhla – zmije byla ukovaná tak precizně, že vypadala jako živá.

Na krbové římse, hned vedle hodin ve tvaru bronzového orla s divoce roztaženými křídly, stál na první pohled nenápadný rámeček na portrét – malý černý obdélník se stříbrným rámováním.

Vasilisu okamžitě zaujal:

„To je zvláštní, proč v něm není žádná fotka?“

Feš na okamžik přestal přehrabovat další kupu nažloutlých papírů a přešel po rámečku rychlým pohledem.

„Myslíš tohle? Ty hlavo dubová... Dobře, dobře, nemusíš se hned tak tvářit. To je přece obyčejný časofot. Nejspíš je tam ukrytá nějaká zvláštní, osobní fotografie, která se objevuje jenom ve stanoveném čase. Nebo když ji někdo vrátí do konkrétního okamžiku pomocí číselného kódu.“

„Takže je chráněná heslem?“

„Něco takového. Většinou je to významné datum – třeba něčí den narození. Já mám taky takovou. I když já tam mám hlavně nakreslené portréty. Vlastně jen pár.“

„Copak ty umíš i malovat?“ zeptala se překvapeně Vasilisa. Feš byl najednou v rozpacích.

„Proč hned já? To by tak ještě scházelo... Zachara umí moc hezky kreslit. Viděla jsi u mě v pokoji ten obraz? Loď? To je její práce. A portréty jí jdou obzvlášť dobře. Navíc na Zmijulanu nemáme časofot... Osobní časogramy máme dokonce zakázané.“

Vasilisa byla strašně zvědavá, čí portréty si Feš schovává. Nejspíš rodičů...?

Ale chlapec už zase pokračoval v hledání. Vasilisa párkrát otočila rámečkem, dotkla se ho svou časodějnickou střelou a vyslovila svoje datum narození, ale rámeček byl stále prázdný.

Feš se najednou prudce napřímil, čímž upoutal Vasilisinu pozornost.

„Podívej, co jsem našel!“ Vítězoslavně zatřásl nějakou knížkou v černo-bíle vzorovaném přebalu. „Jsou tady kódy několika časových přechodů, které vytvořil tvůj otec. Navíc tajných, nejsou na nich vyznačeny hranice. Ale jestli se nám podaří upláchnout na Ostalu po jedné z těch tras, tvůj otec nám to obzvlášť spočítá.“

Chlapec s lítostí schoval knížku zpátky do šuplíku. Ale Vasilisa ho zastavila:

„Stejně to zkopíruj. Aspoň budeme vědět, že jsme neriskovali zbytečně.“

„To je fakt,“ souhlasil Feš. Vyvolal časolist, otevřel ho na nějaké stránce a vsunul do ní černo-bílou knížku s kódy.

Vasilisa přistoupila k zrcadlu přemístění – zaujalo ji sotva znatelné blikání jeho povrchu.

„Hotovo,“ pronesl spokojeně Feš asi za minutku a vytáhl knížku. „Máš pravdu, aspoň ty kódy v klidu prostuduju... Jen je škoda, že tvůj tatík neuchovává na dostupných místech nic důležitého. Třeba nějaké ty časogramy.“

„Neříkej tak mému otci,“ namíchla se Vasilisa. „A vůbec, už radši pojďme. Nic zajímavého tady stejně není.“

Ale Feš došel ke krbové římse, na které stál prázdný rámeček časofotu.

„Nevezmeme tohle? Co když tam jsou schované nějaké staré fotografie? Za den dva bych určitě to heslo prolomil...“

Fešův pohled dychtivě přelétl po pokoji, nejspíš se rozhlížel, co by ještě uloupil.

Ale Vasilisa ho rázně popadla za ruku.

„Nebudeme brát nic. Dost na tom, že jednáme nečestně...“

„Proč nečestně?“ přerušil ji upřímně rozhořčený Feš. „Je to jenom malá válečná lest... Ztraceně, co je zase tohle?“

Feš i Vasilisa současně zalapali po dechu. Na nízkém stolku u krbu se totiž objevily dva bílé porcelánové šálky, z nichž stoupalo táhlé voňavé aroma čerstvě uvařené kávy.

„Otec...“ pronesla Vasilisa sotva se pohybuujícími rty. „A není sám.“

Zrcadlo tichým zazvoněním ohlásilo něčí příchod.

Feš se vzpamatoval jako první. Roztáhl křídla a jako sup se vrhl k Vasilise, popadl ji za ruku a odtáhl za sebou na okenní parapet, načež ji objal rukama, zavinul křídly a bezpečně je oba ukryl před okolním světem do neviditelného kokonu.

Vasilisu zaplavila bouře emocí – v jediném okamžiku se v ní mísily nejrůznější pocity. Nehledě na šílený strach z toho, že je teď odhalí a určitě přísně potrestají, si Vasilisa stihla uvědomit, že Fešova křídla jsou tak měkká, něžná a lehká jako vánek, jako by byla utkaná z nejjemnějšího pápěří. Bezděky si vzpomněla na okamžik, kdy se jich poprvé dotkla – tehdy jí připadal jejich okraj tenký a ostrý jako list oceli. Stejně jsou ta křídla tak zvláštní – mohou být měkká jako hedvábí, ale můžou se proměnit na vějíř z nožů a sloužit jako nebezpečná zbraň.

„Tiše,“ pošeptal jí Feš do ucha. Ale Vasilisa se stejně nechystala nic říkat – hrdlo měla stažené strachy. Uvědomila si, že i on se bojí, proto ji nejspíš objal ještě pevněji.

A právě včas – po zrcadlovém přechodu se někdo blížil.

Po chvilce se ozval živý a veselý hovor:

„Nezapomeň, že mám u tebe soudek cherry! Ale pořádné, správně vyzrálé!“

Vasilisu překvapilo, že otcův hlas byl zcela prost obvyklých lhohostejných tónů, naopak zněl chlapecky, vesele a nadšeně.

„Pořád vyhráváš,“ pronesl s pousmáním Mirákl. „Kdybych nevěděl, jak jsi v těchto věcech čestný, už dávno bych tě podezíral z podvádění.“

„Výborně, kávu máme na stole. Nedáme si do ní trochu brandy?“

„Já ne, děkuji, už mám pro dnešek dost.“

Muži se usadili v křeslech. Mirákl vytáhl doutník z černého pouzdra se zlatými iniciálami, které se náhle objevilo na stole – očividně si ho také objednal, a Severin starší zdvihl šálek a usrkl trochu kávy.

Začali probírat nějaké záležitosti Radosvěta – cosi o nespokojenosti některých členů Rady se záležitostmi Severina staršího.

Vasilisa se bezděky přitiskla k Fešovi ještě pevněji a nosem se mu zabořila do šíje. Ovanula ji známá jemná vůně konvalinek, cítila teplo jeho kůže, pravidelný puls jeho tepny, měkkou jamku nad klíční kostí. A najednou se zlehounce zachvěla jako březový lístek, který se právě chystá opadnout z větve a odletět do neznámých krajů. Když Feš ucítil její rozrušení, konejšivě jí stiskl rameno, a dokonce se rty dotkl jejích vlasů.

„Všechno bude v pořádku,“ šeptl sotva slyšitelně, „nenajdou nás.“

Vasilisino vědomí se rozdělilo na dvě stejné části. Jedna polovina její bytosti se rozplývala blahem z tak nečekané blízkosti

s Fešem, a druhá div neztratila vědomí z neblahé vidiny jejich přistižení. Možná by bylo lepší, kdyby se hned omluvili. Vyšli z úkrytu a ke všemu se přiznali... Budou sice potrestáni, ale mohli by všechno svést na... hm... schůzku. Nebo říct, že prostě přistáli na parapetu, aby si chvíli odpočinuli po dlouhém letu. Vasilisa se už nadechovala, aby to tiše navrhla Fešovi, ale nestihla to.

„Diaman hrál výborně na kytaru,“ donesl se k nim hlas Severina staršího.

Feš ztuhl. Vasilisa cítila jeho napětí – zdálo se, že snad i prsty tisknoucí její dlaň náhle zkameněly.

„A syn zdědil jeho talent. A taky matčin hlas.“

„Selena nádherně zpívala... Vzpomínáš si na to její vystoupení na Čarováních? Astragor nás tehdy poprvé pustil všechny na Eflaru... Samozřejmě s tajným úkolem, ale to nám nijak nezkazilo ty první skvělé dojmy.“

„Byli skvělý pár.“

„Škoda že měli takovou smůlu se synem. Prokletý osud.“

Vasilise se zdálo, že Feš ani nedýchá. Jenom zběsilý tlukot srdce prozrazoval jeho hluboký neklid.

„Dobře víš, že měli smůlu hlavně na předsedu Řádu,“ namítl Mirákl. „Lépe řečeno na jeho chorobný zájem o jejich syna. Pamatuješ si, jak to všechny vyvedlo z míry? Přivést do kruhu starších žáků takového klučíka? Abych řekl pravdu, taky bych neodmítl takovou čest, vždyť já sám jsem byl přijat na Zmijulan až jako specialista na časové paralely... Tehdy jsem byl mladý, hloupý a prahnul jsem po slávě, kdepak... Astragorovi se ten chlapec něčím zamlouval, a tak se na něj přísál jako pijavice...“

„Mirákle, prosím tě.“ Vasilisa koutkem oka viděla, jak otec pohoršeně svraštil čelo, aniž by se však přestal usmívat. Očividně ho stále těšila jeho výhra.

„Stejně je to tak smutný příběh.“

Severin starší zvažněl:

„A neskončí o nic veseleji.“

Zavládlo mlčení. Bylo slyšet jen tiché praskání ohně v krbu, Mirákovlo vydechování kouře z hořící dýmky a cinkání šálků o talířky po dalším loku kávy.

„Vybral si toho chlapce sám,“ pronesl nakonec Severin starší. „Nikdo netuší proč... Dal bych za tu informaci nevím co. A mimochodem, ty přece nevíš to hlavní – Astragor náhle svolal tajnou poradou a oznámil všem, že Diamanův syn bude jeho dalším příjemcem.“

„Cože, jen tak, zničehonic?“ zapochyboval Mirákl.

„No jo, představ si to. Několik set let jsme my, členové Řádu, čekali, že příjemcem bude jeden z nás. Tolik jsme se báli... Všem se doslova strachy podlamovala kolena, Mirákle! Oběť za studium u nejvýznamnějšího ostalského časoděje je nejvyšší cena, kterou však zaplatí jen jeden z nás. Hrůza vzpomínat, kolikrát jsme všechno propočítávali, shromažďovali klubka pravděpodobností. Vzpomínám si, jak jsem se v noci budil zbrocený studeným potem ze sna, ve kterém jsem byl jím – novým Astragorem! Jen si to představ – stojíš před zrcadlem a vidíš jeho zachmuřený stařecký obličej, chladný pohled z propasti bezedného štěpu... Br...“ Vasilisin otec se při té vzpomínce otrásl. „A najednou si z nějakého důvodu vybral toho chlapce, který sotva přijal časodějnictví, a hned jej přivedl do kruhu nejstarších žáků a jmenoval NÁSLEDUJÍCÍM.“

„Musí to mít nějakou příčinu, kterou nikdo jiný nezná. Velmi závažnou. Astragor nejspíš viděl nějaké znamení spojené s chlapcem.“

Ozvalo se podrážděné odfrknutí a hned nato zavržení sedadla křesla – to Severin starší prudce vstal a došel až k oknu.

Vasilisa se bála i dýchat – otec byl neuvěřitelně blízko nich. Mohla zkoumat všechny detaily jeho náhle zachmuřeného ob-

ličeje – pavučinu jemných vrásek na čele, světlezelené oči s jantarovými skvrnkami obklopené hustými bělavými řasami, tenké rty pevně semknuté do úzké linky, bradu zdviženou trochu nahoru. Vasilisa zpozorovala dokonce i legrační mateřské znaménko ve tvaru půlměsíce pod jeho levým ušním lalůčkem, kterého si nikdy předtím nevšimla.

Severin starší znovu promluvil:

„Taky si myslím, že to bylo něco podobného. Znamení, vidina z budoucnosti nebo snad symbolický výpočet osudu. Bohužel to jen těžko zjistíme.“

„No dobře, ale kluka máš teď u sebe,“ začal přemítat Mirákl. „Astragor se brzy vrátí a nikdo neví, v jakém vzezření. Bude slabý, ale stejně se pokusí chlapce ukrást. Malý Dragocij se začal svému učiteli nečekaně zpěčovat... Nezaplatil nejvyšší cenu... Takový prohřešek se neodpouští.“

„Ano, neodpouští,“ zopakoval jako ozvěna Severin starší.

„A co budeš dělat dál? Co když, nedej veliký čas, Diamanův synek zjistí, že jsi to byl ty, kdo jeho rodičům poradil skočit z věže?“

Feš zdvihl hlavu a trochu se od Vasilisy odtáhl. Jeho rty se zachvěly a zkrřivily – nejspíš na adresu Severina staršího utrousil nějakou nadávku. Vasilisa se k němu ze všech sil přitiskla, aby se chlapec nepřestal ovládat a nevyzradil jejich úkryt.

„Copak jsi to nepochopil?“ Severin starší se prudce otočil. „Vždyť jsem ho zachránil, kluka nevděčnýho! A kdovíproč ho zachraňuju stále znovu...“

Severin starší se vrátil ke krbu, pohlédl na rámeček prázdného časofotu a usadil se v křesle.

Mirákl vytáhl další doutník. Zamyšleně jej pomnul mezi prsty a vrátil zpátky do pouzdra.

„Jenom oddaluješ datum jeho převtělení, to je všechno,“ pronesl suše. „Nechápu, proč to děláš. Neexistuje horší nepřítel než

bývalý spojenec. Obzvlášť když je řeč o Astragorovi. Tím spíš, že ses mu veřejně postavil, vyzval jsi ho na souboj!“

„Snad se mě nechystáš opustit, Mirákle?“ usmál se Severin starší. „Vlastně bych ti to ani neměl za zlé.“

Mirákl se uchechtl, ale nijak to nekomentoval.

„Až bude mít Astragor nové tělo, zahájí svou velkou hru,“ řekl po krátké pauze stavitel. „A pak to všichni, s prominutím, pořádně slízneme. Jestlipak budeš chlapce dál chránit, i když ti půjde o krk? Tak jako tak budeš muset podstoupit nelehkou volbu. A já bych ti doporučoval to neodkládat.“

Severin starší znovu vstal a přistoupil ke krbu. Časodějným náramkem se dotkl rámečku a ten rázem ožil. Ve stříbrné obrubě se objevila něčí tvář. Ale Vasilisa neviděla, komu patří, bylo to příliš daleko.

„Té noci jsem jim šel říct o Astragorových úmyslech. Že jejich jediný syn, kterého chtěli schovat, je teď u něj. A že za jejich zradu Astragor chlapce určitě zabije. Neměli šanci mu uniknout.“

„Stihnul jsi snad prohlédnout jejich klubko?“ Miráklův hlas se nečekaně zachvěl.

„Viděl jsem mnohem víc... Podařilo se mi proniknout do Astragorovy centrální Sítě. V obrovském klubku Sítě jsem poznal jejich osudy a prohlédl si stovky pravděpodobností. Ale přijatelné řešení jsem nenašel. Osudový okamžik vždycky končil smrtí. Pouze v případě smrti obou rodičů měl chlapec šanci žít trochu déle.“

„No jo,“ zamračil se Mirákl. „Ale neřekl jsi Diamanovi to hlavní – že jsi tou takzvanou radou ještě víc upoutal Astragorovu pozornost k osobě Feše Dragocije.“

„Dobře víš, že nelze předvídat všechno. Pořád se snažím hledat nové nitky chlapcova osudu, ale nedaří se mi objevit nic dobrého. Něco mi uniká – cosi důležitého, čemu zatím nerozumím.“

Severin starší najednou rozzlobeně vykřikl.

„Myslím, že je načase, aby se kluk sám stal bojovníkem a začal se prát za svůj osud! Ale on místo toho hraje na kytaru, zpívá písničky a vozí moji dceru na lodi ve svém osobním zákoutí!“

„Severine, ty stárneš, kamaráde,“ rozesmál se nečekaně Mirákl. „Mluvíš jako žárlivý otec ochraňující svou dceru před každým představitelem mužského pohlaví... Navíc jsi k tomu klukovi nespravedlivý. Je důvtipný, stále se učí a nezalekne se ani těch nejsložitějších úkolů. A taky se vždycky vzpíral vlivu svého hrozného učitele. Jen si vzpomeň na jeho nedávný útěk! A podnikl ho mimochodem sám, nikdo mu přece nepomáhal... Kdokoliv jiný by se na jeho místě zhroutil. Dokonce i ty, Severine, jsi teprve teď našel dost sil se Astragorovi postavit, nemám pravdu? I když jsi po tom toužil už dávno.“

„Stejně se musí za sebe prát sám.“ Severin starší zarputile vrtěl hlavou. „Jinak s sebou stáhne spoustu jiných životů. Právě proto se mi nelíbí, že se točí kolem Vasilisy. Dělá ho to slabším. A oslabuje tak i ji! Doufám, že jsi nezapomněl, že se blíží TEN OSUDOVÝ OKAMŽIK? Moje dcera bude muset brzy učinit velmi těžké rozhodnutí.“

Miráklův výraz se nepatrně změnil. Vasilisa by přísahala, že se ve stavitelových očích mihly skutečné obavy. Srdce jí začalo splašeně bít – co je to za rozhodnutí, které bude muset udělat? Co je to za osudový okamžik? Možná to teď otec řekne... Vasilisa si najednou všimla, že ji Feš přestal objímat, přestože jeho křídla je stále skrývala před cizími zraky. Pohled na chlapcův obličej ji zaskočil ještě víc – jeho tváře byly zalité sytým malinovým ruměncem a pohled měl upřený dolů, do jednoho bodu. Nejspíš teď v jeho duši řádil pořádný uragán...

Nulté zrcadlo najednou tiše zazvonilo. A po chvílce znovu a mnohem hlasitěji.

„Nemůžou se beze mě chvíli obejít!“ zamračil se Severin starší. „Nejspíš zase nějaký problém s těmi hloupými rusalkami. S blížícím se létem jsou vždycky strašně vrtošivé. Chtějí na svobodu nebo požadují zvláštní privilegia – jednou je to šampaňské ke kašně, podruhé alpské protěže do věnečků.“

„Tak ty chudinky propustíš,“ ušklíbl se stavitel opět zvesela. „Co je to vůbec za staromódní zvyk!“

„Mají smlouvu ještě na dva roky. Díky matince – to ona mi dala takový královský dárek. Sláva dávným hodinám, že mi nepřinesla nějaké nebezpečné žábrodýšce. Dovedu si představit, jakou radost by mí hosté měli třeba z takového škeblepliva.“

„Jen běž, já tady počkám,“ mávl rukou stavitel a znovu vytáhl doutník z pouzdra. „A víš ty co, ať nám přinesou tu brandy. Po těch tvých upřímnostech mám úplně zkaženou náladu.“

„Žádnou brandy! Naopak, připrav se na to, že dnešní večer bude dlouhý. Musíme toho hodně probrat.“

Severin starší ještě něco mrzutě zabručel a rychle vkročil do zrcadla.

Jakmile otec zmizel, Vasilisa rázně zašeptala:

„Šanodah.“

Neměla v plánu tady trčet celou noc a poslouchat cizí rozhovory.

Vmžiku se s Fešem zjevili na parapetu. Mirákl, který se chystal potáhnout z právě zapáleného doutníku, se tvářil naprosto šokovaně. Vasilisa si vzpomněla, že v takových situacích se obvykle používá výraz – *spadla mu brada*.

„Věděl jsem, že mi Ohnivý lhal!“ pronesl vztekle Feš do trapného ticha.

Mirákl se vzpamatoval.

„Okamžitě leťte do svých pokojů,“ pronesl tiše, ale důrazně. „A modlete se, aby se Severin o vašem neodpuštelném

chování nedozvěděl, jinak oba zemřete v strašných mukách dříve, než si myslíte. Řekl jsem okamžitě!“

Feš se vyzývavě ušklíbl, naschvál pomalu rozepjal křídla, a aniž by se s někým rozloučil, vyletěl oknem jako první.

Vasilisa nesměle přešlapovala na parapetu a nevěděla, co dělat. Nemohla prostě jen tak odletět, protože se před stavitelem, kterého si tolik vážila, příšerně styděla.

„Nechtěli jsme vás odposlouchávat,“ pronesla nakonec tiše. „Byla to náhoda.“

Ale stavitel mlčel. Vasilisa pochopila, že se odpovědi nedočká, máchla křídly a užuž se chystala odletět, když vtom ji dohnal Miráklův hlas:

„Jsem si jistý, že tě přemluvil, abys slídila po tajnostech vlastního otce. Ale ty jsi mu to měla rozmluvit! Abych řekl pravdu, jsem vážně zklamaný, Vasiliso. Zachovala ses velmi hloupě.“

Dívka nakonec odletěla ze Severní věže zrudlá studem. Nabrala rychlost a vyletěla vysoko do oblak, až ji proud chladného vzduchu prudce bodal do rozpálené tváře. Teprve tehdy se jí trochu ulevilo.

Po Fešovi jako by se slehla zem. Vasilisa ještě chvíli létala nad věžemi, ale pak se vrátila do Zeleného pokoje. Celou noc nemohla usnout, pořád se snažila vyznat v tom, co vyslechla. Teprve k ránu, když nebe za oknem zesvětlalo, upadla do dřímoty. Zdálo se jí o malém chlapci, který napjatě hleděl do starého popraskaného zrcadla. Nemohla však pochopit, kdo to byl – Feš nebo Severin starší v dětství, možná stavitel, nebo dokonce sám Astragor...

Ráno Vasilisu pod záminkou, že je to pro její bezpečnost, odvezli na Černovíl. A tak je tady, téměř bez přátel... Feš ani Zachara

neodpovídají na její dopisy – nejspíš jim zakázali s kýmkoliv si dopisovat, a s Vasilisou obzvlášť. S Nikem nebyla vůbec ve spojení a od Diany jí chodily suché krátké zprávy o tom, že má na Bílém zámku spoustu práce, ale samozřejmě by ji ráda přijela navštívit. Ještěže tu byli alespoň Maar s Bouřkou, i když Maar se brzy chystal odjet na tu expedici na Ostalu, o které jim tolik vyprávěl.

A přitom brzy bude sedmého července – Vasilisiny narozeniny! Jestlipak je bude oslavovat...

Druhý den po ranním vyučování s Mendejrou na Vasilisu čekalo překvapení – přijel Severin starší. Tu zprávu jí přinesl kloker – přišel jí oznámit, že na Černovíl zavítali vzácní hosté. A brzy Vasilisa sama dostala do časolistu zprávu od otce s prosbou, aby se slavnostně oblékla a šela do Krbového sálu.

Zvědavá, ale zároveň napjatá Vasilisa si rychle oblékla první šaty, které jí přišly pod ruku, trochu se učísla (paní Fiala by její vzhled určitě neschválila), během dvou minut zdolala troje schody a dvě chodby a plnou parou se opřela do těžkých dubových dveří. Byla natolik rozrušená, že se taktak stihla zastavit před dlouhým, svátečně prostřeným stolem.

V malé skupince hostů Vasilisa zpozorovala Mirákla – muži právě usedali ke stolu. Při pohledu na něj a otce pohromadě se ve Vasilise všechno sevřelo v očekávání neodvratného trestu za její a Fešův prohřešek.

Ale ukázalo se, že byla pozvána na společný slavnostní oběd u příležitosti příjezdu hostů. U stolu už naštěstí seděla Bouřka, nejspíš násilím navlečená do dlouhých, bleděmodrých a už pořádně zmačkaných šatů – očividně jí byly nepohodlné. Brzy se k hostům přidala Mendejra v doprovodu dvou

temných víleníků se stejně zachmuřenými obličejí. Víla temných myšlenek je představila jako Ivorra a Jagose – své nejstarší žáky. Hned po nich dorazil stařeček Fatum, také se svým žákem Morem – vysokým, pohledným, ale jaksi úlisným chlapcem. Jeho plné rty se každou chvílí rozplývaly v úsměvu, ale mělo to naprosto odpudivý efekt.

Bouřka pošeptala Vasilise, že u nejvyšších časodějů bývá zvykem mít jednoho nebo několik žáků.

„Asi tak ukazují světu,“ dodala s úšklebkem, „že mají budoucímu pokolení co předat.“

Pro Vasilisu to nebyla žádná závratná novinka – vždyť jen Astragor měl houf studentů nejrůznějšího věku... A paní Martinová dokonce celou školu... Jestlipak má nějaké žáky taky Mirákl?

Vasilisa si brzy všimla, že na ni všichni hosté čas od času vrhají směle zvědavé pohledy. Stařeček Fatum ji často, dokonce bezostyšně dlouze a pozorně zkoumal. Občas s námahou rozlepil rty do zlověstného arogantního úsměvu odhalujícího jeho křivé žluté zuby, řekl něco svému žákovi a ten okamžitě upřel oči na Vasilisu. Dívka se intuitivně utvrdila ve své nevraživosti k oběma. Možná je ten stařík Fatum skvělý odborník, ale jako člověk působil tím nejodpudivějším dojmem.

Bouřka do toho vnesla světlo: Černá královna po obědě svolala důležitou poradou, která se má v první řadě týkat Vasilisy. Řeč bude nejspíš o jejím časovém fléru. Nyní vládkyně fúrií chyběla, ale slíbila, že dorazí během několika hodin.

Vasilise přeběhl mráz po zádech. Otec přece tvrdil, že její dar musí zůstat v tajnosti, protože by se mohli najít tací, kteří by chtěli její schopnosti zneužít, a ještě něco v tom smyslu. A najednou pozval tolik hodinářů! Možná otec ví, že se dál než k žonglování s číslicemi nepohne? Aby zahнала černé myšlenky, snažila se soustředit na rozhovor Mirákla s Fatumem. Ti ale

probírali nějaký spor, který vyhrál stavitel, a Fatum se stále více mračil.

Dokud hosté jedli a pili, Severin starší měl povznesenou náladu, neustále žertoval a každou chvíli odpovídal na zákeřné poznámky Mendejry, která nijak neskrývala svou nevraživost vůči němu. Nakonec i kývl na výzvu Víly temných myšlenek k přátelskému okřídlenému boji s Miráklem za použití jakýchsi dobců. Při té novince Bouřka div nepadla do mdlob štěstím – ukázalo se, že už dávno touží vidět skutečný souboj časodějů.

Po dezertu – smetanovém dortu s jahodami, který Vasilisu i Bouřku vmžiku rozptýlil od znepokojivých myšlenek a obav, se všichni hosté odebrali do zahrady. Tím spíš, že Černá královna poslala prostřednictvím hlavní inerciální navigace zprávu, že se zdržela v časovém přechodu.

„Královna šla Černým jezerem,“ sdělila Bouřka důvěrně Vasilise. „V jeho vodách je ukrytá síť časových přechodů do nej-různějších koutů světů.“

Otec i stavitel si mezitím svlékli kabátce a zůstali jen v podkasaných košilích s širokými rukávy, úzkých kalhotách a pro hodináře nezbytných špičatých botách.

K Vasilisinu překvapení se oba chopili dlouhých časodějnických střel podobných stříbrnému kopí – dívka takové viděla u strážců dohlížejících na hranice mezi královstvími víl.

„Dívej, doopravdy budou bojovat s dobcí!“ okomentovala to nadšeně Bouřka. „To je škoda, že to neuvidí Maar!“

„Tak co, jsi připraven k boji?“ zvolal zapáleně Mirákl. Napjal se jako struna, zavřel oči, za chůze roztáhl křídla syté granitové barvy a vyletěl vysoko do vzduchu.

Severin starší zopakoval jeho výchozí pozici, načež také vzlétl, ale bez jakýchkoliv křídel, a pevněji stiskl střelu-dobec v ruce.

Diváci jako na povel zaklonili hlavy. Všichni kromě Vasilisy – ta s vytřeštěnýma očima sledovala otcova a stavitelova

těla, která pořád stála na zemi – nehybná a se zavřenýma očima, jakoby zastavená v čase. Nahoře se ke vzdušnému souboji chystali jejich dvojníci!

„Tvůj otec umí udělat svá křídla neviditelná,“ pronesla s úctou Bouřka, aniž by si všimla kamarádčina šoku.

„Představ si, že může zničehonic zaútočit, když ani nikdo nečeká, že vůbec vzlétne.“

„Ano, ano, zákeřný útok je oblíbená metoda Severina Ohnivého,“ pronesla při těch slovech zádumčivě Mendejra. „Nemá slitování ani s nejbližší rodinou.“

Víc neřekla, ale Vasilisa by přísahala, že Víla temných myšlenek naráží na souboj, ze kterého má Černá královna jizvu způsobenou synovou rukou.

Dobce se v rukou protivníků nečekaně rozzářily oslepujícím bílým světlem.

„Bojujeme na život a na smrt!“ zvolal stavitel s úsměvem.

„Souhlasím!“ zněla odpověď.

Vasilisa se zamračila. Co je to za žerty?

Bouřka si všimla jejího nechápavého pohledu a hned jí to začala vysvětlovat:

„Budou se prát v časové paralele – v budoucnosti, která se nikdy nestane. Dobec je zbraň, která vytváří imaginární herní pole. Fiktivní! Vidíš, jak září? Dobce obvykle používají členové stráže. Když se třeba někdo pokusí přejít hranici bez dovolení, můžou ho zabít v imaginárním poli, jednoduše pro výstrahu. A teprve když to nepomůže, použijí opravdové zbraně v opravdové realitě... Ale skutečný boj s dobci jsem ještě nikdy neviděla!“

A já o nich dokonce ani nikdy neslyšela, pomyslela si Vasilisa.

Ale to už se od kamarádky nakazila zápallem a vzrušením.

Mirákl byl očividně odhodlaný vyhrát a zaútočil jako první. Jeho přímý úder byl tak prudký a děsivý, až si Vasilisa málem zakryla oči ze strachu, že stavitelův dobec propíchne otce skrz-

naskrz. Ale Severin starší neměl v plánu nechat se trefit, prostě uskočil stranou a ještě stihl protivníka zasáhnout do ramene ostrým střelou. Mirákl se nenechal odradit, prudce se otočil a znovu zaútočil.

Po několika minutách začal být boj agresivnější – výkřiky protivníků utichly a úsměvy z jejich tváří zmizely. Při prudkém nárazu vydávaly tyče nepříjemný dunivý zvuk. Severin starší prokazoval neuvěřitelnou ohebnost a mrštnost, dokonce používal některé prvky z akrobacie, což se Vasilise obzvláště líbilo. Mirákl se pohyboval elegantněji, ale v rychlosti prohrával – ne vždy stíhal odvracet protivníkovy výpady.

Po chvíli si Vasilisa všimla, že otci ubývají síly mnohem méně než Miráklovi. Každou chvíli sice odrážel stavitelovy údery, ale sám téměř neútočil. Jeho přítel už byl očividně unavený a začal dělat chyby.

„Tak co, vzdáváš se?“ zvolal najednou Severin starší a zdvihl dobec jako kopí.

„Nikdy!“ zařval stavitel a těžce oddychoval.

Znovu zahájil útok, ale nestihl jej dokončit. Severin starší se najednou rozmáchl a takovou silou vrhl dobec na Mirákla, až se sám přetočil ve vzduchu. Stavitel jej chytil, ale ouha – ostří mu zajelo hluboko do prsou.

Vasilisa a Bouřka vykřikly současně – první hrůzou a druhá nadšením.

„To nebylo čestné!“ vykřikl rozzlobeně už skutečný Mirákl, který se *probral* na zemi. „Vrhat zbraň je zakáz...“

Nestihl domluvit, protože se vedle něj mihl černý stín – vládkyně fúrií vylétla do vzduchu.

„Můj nepřemožitelný syn se jako vždy musí předvést... Se mnou nechceš zápasit?“ Černá královna se zřejmým potěšením chytila dobec, který zbyl po zmizelém Miráklově dvojníkovu, a otočila jej v ruce za doprovodu nadšených výkřiků diváků.

„Nikdy jsem se soubojům nevyhýbal,“ sdělil jí galantním tónem Severin starší, „ale...“

„Přece stařence neodmítneš,“ pronesla mírně Černá královna. „Dopřej mi to potěšení trochu si protáhnout kosti.“

Vasilisa poznala, že se otci druhý souboj nezamlouvá, ale zdvihl dobec a ten se vmžiku rozsvítil.

Černá královna, na rozdíl od Mirákla, nespíchala s útočením. Točila dobcem blízko u těla – chvíli rychleji pak zase pomaleji, ostří opisovalo důmyslné kruhy a osmičky. Severin starší čekal na její útok, pohyboval se opatrně jako číhající dravec a jen občas si přehodil zbraň z ruky do ruky, aby měl úchop co nejpevnější.

Vzdálenost mezi oběma protivníky se zkracovala. Najednou Černá královna vylétla vzhůru, pozvedla dobec vysoko nad hlavu, ale nevrhla se na protivníka očekávaným útokem – prostě ho přeskočila a vedla úder do zad. Severin starší se však stihl otočit, takže dobec zasáhl jeho klíční kost – dvojník v tu ránu zmizel.

Černá královna přistála na zemi za hlasitého provolávání slávy.

Vasilisa si teprve teď uvědomila, že nikde neviděla její dvojnici. S úžasem se na to zeptala Bouřky.

„Ano, naše královna bojovala doopravdy,“ pronesla s respektem dívka, „nikdy za sebe neposílá dvojnici... Říká se, že ještě žádný zápas neprohrála.“

Severin starší mezitím otevřel oči a okamžitě poslal matce rozzlobený pohled plný světlezelených jisker.

„Bojovala jsi bez dvojnice!“ vytkl jí.

„Zbožňuju souboje s dobcí,“ neskrývala své uspokojení Černá královna. „Řekla bych dokonce, že by se měly provozovat častěji, obzvlášť staršími generacemi – pro skvělý pocit zadostiučinění... Mám snad všechnu radost přenechat své dvojnici? Nikdy.“

„Co říkáte těm soubojům?“ zeptal se dívek Mirákl. „Abych řekl pravdu, já moc spokojený nejsem... kvůli tak ostudné prohře. Ale jsem rád, že jsem byl pomstěn.“

„Ááááh!“ vydala ze sebe jen Bouřka.

„Bolelo to hodně?“ zeptala se soucitně Vasilisa.

Mirákl spokojeně přikývl:

„Jakpak by ne! Vždyť v tom je ta radost – zažít emoce jako ve skutečném souboji... Ale bojovat s dobcí je do osmnácti let zakázáno.“

Bouřka, která netrpělivě přešlapovala na místě, rázem povadla – nejspíš se právě na to chystala zeptat.

„Ale něco vymyslíme,“ mrkl na ni Mirákl. „Vypadá to, že se tady určitou dobu zdržím.“

Stavitel přimhouřil oči, nejspíše zaujat nějakou myšlenkou, ale víc neřekl.

Černá královna osobně požádala všechny hosty, aby se shromáždili v Krbovém sále na krátké zasedání. Jakmile to dořekla, zraky všech hostů se jako na povel upřely na Vasilisu. Stařík Fatum dívku obdařil tak zlostným, vyčítavým pohledem, jako by mu právě zalhala nebo prostě v jediném okamžiku zničila celý život.

Severin starší přistoupil k Vasilise a gestem jí dal pokyn, aby jej následovala do Krbového sálu, z čehož dívka usoudila, že se blíží nějaký významný okamžik jejího života.

A to se také stalo. Sotva si hodináři posedali kolem stolu, Severin starší se ujal slova a řekl všem o dceřině časodějném daru. Vasilisa stála vedle něj a hořela zvláštním studem – na tvářích hostů se zračila nedůvěra svědčící o jediném – nikdo

otci nevěřil! Dokonce ani stavitel. Třebaže trpělivě poslouchal, s pokračujícím proslovem starého přítele se Miráklovy rty čím dál více křivily do ironického úsměšku.

Severina staršího ale reakce posluchačů nechávala chladným. Klidným tónem, jako by žádal o něco podružného, poprosil dceru o názorný důkaz. Jakmile Vasilisa s dávno natrénovanou lehkostí předvedla stokrát zopakované cvičení – vyvolala číslice a uspořádala je do kruhu kolem sebe, Miráklův výraz se změnil: obočí vyletělo vzhůru a ústa se bezděky otevřela. Bylo vidět, že stavitel je v naprostém šoku. Stejný úžas se zračil i na ostatních tvářích, sálem se nesl zmatený šepot a výkřiky.

Vasilisa pro jistotu předvedla všechno, co se naučila – seřadila číslice do řady, svinula je jako stuhu a shromáždila do obrovské koule. Mirákl pozoroval její počínání s hlubokým zaujetím.

Stařík Fatum se neudržel jako první. Belhal se k Vasilise a cestou si mružel pod fousy: *Jsou to triky! Všichni ty jeho triky dobře známe!* Rychle se dotkl jedné z číslic – ta zasyčela a s lupnutím zmizela. Po ní zmizely i ostatní číslice. Překvapená Vasilisa znovu rychle vyvolala časový flér a ovinula jej kolem sebe jako třpytivou stuhu. Fatum se zamračil ještě víc, z nějakého důvodu vrhl zuřivý pohled na Mirákla, ale pak zase usedl vedle svého žáka, znepokojeného jeho chováním, a do konce zasedání už nepromluvil ani slovo.

Zato Mirákl se zaradoval.

Také přistoupil k Severinovi s dcerou a tiše se zeptal:

„Je to vrozený dar, nebo... získaný?“

Severin starší odpověděl koutkem úst:

„Vrozený, bezpochyby. V naší rodině měl podobný dar jen jeden člověk... Ovšem ten kolem sebe roztáčel nejen čísla, ale časem i celé epochy...“

„Vskutku, byl to znamenitý ničema,“ ušklíbl se Mirákl.

„Kdo to byl?“ zajímala se Vasilisa, ale otec i stavitel se tvářili, že její otázku přeslechli.

„Víš, proč se ptám?“ pokračoval vytrvale Mirákl. „Duchové rádi rozdávají velké dary, jako jsou kameny nálady, ale výměnou žádají to nejcennější. Jsi si jistý, že sis za ten dar nenadělal dluhy u jednoho ducha, našeho starého známého?“

Vasilisa jeho slova poslouchala s údivem. I přes zaobalenou narážku se okamžitě dovtípila, že řeč je o Astragorovi, a proto nastražila uši. A co to ten stavitel říkal o kamenech nálady? Že by Bílá královna svůj dar dostala od velikého ducha Ostaly? Čeho cenného se za něj asi vládkyně víl bude muset vzdát? Nebo už snad za něj dávno zaplatila? Nicméně nahlas se Vasilisa nezeptala, beztak by jí neodpověděli.

„Ano, jsem si jistý,“ pronesl mezitím Severin starší. „Navíc díky šťastné souhře náhod o Vasilisině časovém daru neví.“

„Prozatím,“ namítl Mirákl, „ale vědí o něm skoro všichni ostatní.“

„Všichni ne,“ přerušil jej Severin starší. „Ona,“ vyslovil se zvláštním důrazem, „zatím nic netuší.“

„A co z toho? Brzy se to dozví i ta zmije.“

„Přesně v to doufám!“

„Jo táák,“ stavitelovi to zřejmě došlo.

Vasilisa se definitivně v jejich rozhovoru ztratila, snažila se uhodnout, kdo je to ta zmije... Že by Elena?

Ale to už se stavitel obrátil čelem k hostům a hlasitě pogratuloval Severinovi staršímu k odhalení takového výjimečného daru v jeho rodině. Vasilise byla pochvala časového architekta příjemná, ale jedna věc ji znepokojila – krátký ostrý pohled, který stavitel po svém proslovu vrhl na jejího otce. Jako by ho před něčím varoval... Není to snad spojené s *TÍM OSUDOVÝM OKAMŽIKEM*, *kdy bude muset Vasilisa učinit velmi těžké rozhodnutí?*

Avšak překvapení tento den ještě neskončila. Severin starší najednou chytil stavitele za jedno rameno a Vasilisu za druhé a slavnostně jmenoval Mirákla hlavním učitelem své dcery a ji jeho jedinou žačkou.

Hosté vyjádřili úctu tichým odměřeným potleskem. Jenom stařík Fatum si něco pobouřeně mrmlal pod nosem, ačkoliv žák se za jeho zády usmíval, a dokonce na Vasilisu nestydatě pomrkával – buď tak dával najevo své rozpoložení, nebo měl prostě takový tik.

Ale Vasilisa se cítila báječně. Aby taky ne, vždyť stavitel souhlasil, že bude jejím učitelem! A to znamená, že se jednou sama může stát významnou časovou architektkou. Možná ne až tak významnou, ale stejně se bude snažit ukázat se z té nejlepší stránky.

Tímto příjemným oznámením však zasedání bohužel neskončilo. Vasilisa se musela postavit na stůl a stále dokola ukazovat svůj flér. Poslušně plnila všechna přání – její číslice létaly po celém sále, točily se do spirály nebo do kruhu, mizely a na první tlesknutí se zase objevovaly.

Vasilisa začala být brzy nervózní – připadala si jako cvičená opička, která pečlivě provádí všechny triky na představení v cirkuse.

A vůbec, proč všichni blahopřejí otci a Miráklovi, a ne Vasilise? Vždyť je to její dar! Jsou sice nadšení jejím uměním ovládat číslice fléru, ale ani jeden z nich neřekl: *Gratuluji Vasiliso!* Dokonce ani Mirákl...

Černá královna si Vasilisiny skleslé nálady všimla jako první. Hlasitě poděkovala všem, kdo mohli přijet, rázně vzala dívku v podpaží a předala do rukou Bouřky, otravující se u dveří do sálu.

Bouřce bylo naštěstí úplně fuk, jaký dar se u Vasilisy objevil, a dívky společně vyrazily do ohrady za lunoptáčkem Vánicí, aby se na něm společně proletěly.

Uběhl týden.

Vasilisa chodila každé ráno k Mendejře, kde společně s Bouřkou trčela na vyučování až do oběda, a večer studovala s Miráklem teorii stavitelství. Odpoledne mohla naštěstí trávit, jak chtěla.

A dnes společně s Bouřkou zamířily k jejich oblíbenému nejzapadlejšímu koutku zámecké zahrady. Vasilisa nejprve předváděla různé prvky umělecké gymnastiky a kamarádka se je pokoušela napodobit, avšak s nevalným úspěchem. Načež Bouřka po chvilce oznámila, že toho má dost, a navrhla poprat se trochu křídly. Tentokrát vycouvala Vasilisa s poznámkou, že má stále ještě modřiny z posledního tréninku.

Bouřka tedy nenaléhala a hned navrhla, že doběhne do kuchyně pro něco na zub. Než se rozhodnou, co budou dělat dál, můžou se alespoň trochu posilnit. Vasilisa se uvelebila v trávě, otevřela si časolist a chystala se podívat do pošty.

Od Feše ani Zachary neměla bohužel žádné zprávy, ani Nik se neozýval, i když jim Vasilisa psala každý den.

Zato však dostala dopis od Diany. Z časolistu vyletěl bílý lístek podobný ubrousku a úslužně se před Vasilisou otevřel. V dopise stálo, že se s Vasilisou chce kvůli něčemu sejít Bílá

královna, ale kamarádka nenapsala žádné podrobnosti. Víla jí sdělovala i novinky z Astrohradu: Astarius se prý brzy vydá na dlouhou cestu v čase, ale dosud je stále ve Hvězdné věži. A také se doslechla zvláštní zvěsti o paní Mortinové, která prý odchází z vedení školy, aby se mohla věnovat politice, a usiluje snad i o post předsedkyně Astrohradu místo Astariuse. Jedna věc Vasilisu potěšila – Elena se podle všeho strašně pohádala se Severinem starším, protože už je dlouho nikdo neviděl pohromadě.

Bouřka se vrátila s pořádným tácem chlebíčků, všelijakých sladkostí, porcelánovou konvičkou, z jejíž hubičky stoupal vonavý dým, a dvěma hrníčky. Zatímco tu kořist servírovala přímo na trávu, Vasilisa se s ní podělila o novinky.

Dívky pojídaly čokoládové sušenky ve tvaru eflarů, lízátkové spirálky, časodějnické střely z ovocného želé a přemítaly, jak nejlépe oslavit blížící se Vasilisiny narozeniny. Mohly by se prostě jenom sejít s přáteli, pokud jim samozřejmě otec dovolí přijet. A Vasilisa si také moc přála pozvat Bílou královnu.

Bouřka navrhla, že by bylo nejlepší požádat Černou královnu a trvat na tom, že čtrnáct let je v životě každého člověka neuvěřitelně významná událost, proto je třeba ji alespoň střídmě oslavit. Anebo ještě lépe – rozmařile a s pořádnou pompou!

V tom nejlepším okamžiku příjemného rozhovoru Vasilise zazvonil náramek. Mirákl volal svou novopečenou žákyni na pravidelné vyučování.

V Krbovém sále panovala ospalá dusná atmosféra blížícího se večera po parném dni. Někde u stropu štěbetali ptáci, kteří sem omylem zalétli, u krbu se ochomýтали dva klokeři – jeden vymetal popel a druhý ukládal do zásobníku na dřevo nová polínka.

Vasilisa byla po celém dni trochu unavená, ale pozorně stavitele poslouchala a snažila se zapamatovat si všechno, co prá-

vě vykládal o klubkách, propletených časových koridorech lidí i osudových uzlech. Vasilisa po té příhodě s odposloucháváním nechtěla stavitele rozčlít ani nejmenším prohřeškem. A Mirákl se k ní – od té doby, co se dozvěděl o jejím časovém fléru – také choval s velkou zdvořilostí. Dokonce i teď na sobě dívka sem tam cítila jeho zkoumavý a trochu ostražitý pohled.

„Nu což, teorie bylo pro dnešek dost,“ oznámil najednou Mirákl a rozmáchlým gestem odsunul knížky stranou. Je tak hor-ko, že by bylo nejlepší smočit se v Černém jezeře... I když o něm jdou tak tajemné zvěsti, že bych se tam radši moc dlouho ne-koupal.“ Usmál se na Vasilisu, plesknul se do kolen a rázně vstal. „Potřebuješ kyvadlo! Malou třpytivou věc na řetízku, která se dá roztočit do všech stran a spustí tak přesný chod času. Ale musím tě hned varovat, že ho budeš muset neustále nosit při sobě, takže by to mělo být něco lehkého...“

Vasilisa si mlčky sundala medailon, který dostala od Bílé krá-lovny.

„To je přesně to, co potřebujeme!“ rozzářil se stavitel. „A já ti chtěl k prvnímu pokusu půjčit své kapesní hodinky. Ale ty jsou pro dívčí ruku stejně moc těžké... Tvůj nádherný medai-lon je jako stvořený k tomu stát se kyvadlem. Odkud máš tak krásnou věcičku?“

Vasilisa mlčela, ale přemýšlela, jestli jí tak užitečný a vhodný dárek Bílá královna nedala záměrně – může do něj schovat na-lezenou mapu a dá se použít i k zesílení časového fléru. Možná se jí na to zeptá, když bude příležitost. Ale kdo ví, jestli ještě někdy Bílou královnu uvidí...

Vasilisu ta myšlenka natolik pohltila, že se dokonce skepti-ky uchechtla, což vyvolalo Miráklův nechápatý pohled – stále totiž čekal na odpověď.

„Omlouvám se, trochu jsem se zamyslela,“ vzpamatovala se dívka. „Byl to prostě dárek.“

„No dobrá,“ nenaléhal stavitel. „Pojďme se tedy vrhnout do našeho experimentu.“

Uchopil řetízek svými dlouhými štíhlými prsty a opatrně roztočil medailon nad stolem.

„Musí se pohybovat ve směru hodinových ručiček, když chceš znát budoucnost. A proti směru, když chceš nahlédnout do minulosti... Snaž se, aby byl pohyb kyvadla rovnoměrný. Vidíš, když se točí, vzniká osobitá inerciální kopule – časové pole. Kyvadlo musíš roztočit nad tím místem, jehož čas se chystáš zjistit. Třeba nad starou věcí – od drobného prstýnku až po stříbrný trůn Triády. V tom druhém případě bys musela zvětšit akční poloměr a roztočit řetízek téměř do horizontální polohy, abys postihla co největší plochu prostoru. Jinak řečeno, musela bys trochu vzletět, aby se o tebe při otáčení tikker nezachytával.“

„Tikker?“

„Ano, tak se tento vynález jmenuje. Je to velmi užitečná věcicka a společně s tvým časovým flérem může přinést neobyčejné výsledky... A teď to zkus sama. Začni po směru hodinových ručiček.“

Vasilisa hořela zvědavostí. Pečlivě roztočila řetízek a medailon se zaleskl odrazy plamíneků mnoha svící, jež kvečeru planuly v Krbovém sále – jeho záře se před Vasilisinýma očima slila do jednoho zlatého kruhu. Najednou si vzpomněla, že podobný kruh vzniká, když se objevuje časolist. A také Nika viděla poprvé v takovém ohnivém kruhu – nejspíš inerciální navigace funguje na nějakém složitém principu vytváření časového pole.

„Přesně tak, správně, snaž se držet rytmus,“ povzbuzoval ji Mirákl. „Teď vyvolej číslice.“

A pod točící se tikker vložil malý list jasně zeleného papíru.

Časový flér se jako obvykle zakroutil kolem Vasilisy, ale najednou sám od sebe zamířil k točícímu se kyvadlu a brzy jej proměnil v pestrobarevnou třpytící se kopuli z číslic.

„Dej tikker pryč!“ zavelel Mirákl. „Přestaň jím točit a posuň ho trochu stranou.“

Vasilisa poslechla – kopule z číslic se sesypala na papír doslova jako kupka listů.

A vtom se objevily stíny. První vznikl ze samotného lístku jako úzký šedavý dým – bledý plamínek dohořívajícího táboráku. Za ním se začaly objevovat další – vyrůstaly na různých místech vedle lístku; nejprve chaoticky, ale najednou se začaly proplétat a spojovat v pohybuující se obrazy. Vasilisa ohromeně sledovala, jak se ve vzduchu přímo před ní začal odehrávat děj: nějaká zrzavá dívka – vždyť je to ona sama! – vytváří číslice na tom jasně zeleném papíru. Zrovna dokončila svou práci a podala lístek Miráklovi... Jeho stín byl sice černobílý, ale určitě to byl on, stavitel! Vasilisa úkosem pohlédla na skutečného Mirákla, ale ten byl naprosto ponořený do sledování dalších, nově se objevujících stínů.

Vasilisa si chtěla prohlédnout, co je na lístku napsáno – to je teda něco! Papír ze stínů vzlétnul, přiblížil se k ní a mnohonásobně se zvětšil. Vypadalo to, jako by Vasilisa se stavitelem sledovali nějaký film, ovšem ne na filmovém plátně, ale přímo ve vzduchu!

Na zeleném papíru byl nápis: TIKKER.

„Právě pozorujeme vyzařování slabého eferového pole,“ pošeptal jí Mirákl, aniž by odtrhl upřený pohled od stínů. „Sledujeme nejpravděpodobnější budoucnost... Podívej se, jak hoří!“

A skutečně, stíny v plné kráse zobrazovaly plamen pohlcující papírový lístek. Když papír dohořel, vidiny zmizely a zůstal jen skutečný, jasně zelený list papíru – opět celý a nepoškozený.

„Napoprvé to vůbec nebylo špatné,“ pochválil ji spokojeně Mirákl. „V mantisách se dokonce objevily barvy, to je dobře... Mantis jsou větrné stíny, ze kterých se zjevují obrazy času,“ odpověděl na Vasilisin nechápavý pohled. „Zatím se ti sice daří

jenom obraz, ale doufám, že brzy se ti s mou malou pomocí podaří dosáhnout i zvuků, vůní... Mimochodem, jestli se nepletu, to ty jsi chtěla ten lístek přiblížit?“

Vasilisa přikývla.

„Výborně! To znamená, že se ti mantisy podřizují, a to je moc dobré znamení.“ Stavitelův hlas zněl nadšeně. „Možná bychom mohli začít experimentovat se složitějšími věcmi.“

„Takže se můžu podívat na budoucnost jakékoliv věci?“ zajímala se živě Vasilisa. Ihned pomyslela na rezavý úlomek střely, který si teď hověl v jejím medailonu-tikkeru.

„Nedělej si plané naděje,“ zchladil její zápal stavitel. „Zdálka ne všechny věci dychtí po tom, aby vyjevily svá tajemství. A čím je věc starší, tím je mlčenlivější... Navíc s budoucností není radno si zahrávat. Vždycky je lepší držet se nejpravděpodobnější linky rozvoje událostí.“ Mirákl podal Vasilise pero. „Moje osobní,“ usmál se. „Tak co, pamatuješ si, co máš napsat?“

Vasilisa popadla list a rychle na něj napsala TIKKER. Násadka pera byla bílá, jak Vasilisa předpokládala.

„A teď ho spálíme!“

Mirákl s očividným požitkem lístek zapálil.

„A co kdybychom si ho nechali?“ zeptala se se zájmem Vasilisa. „Nebo ho roztrhali na kousíčky? Zřejmě bychom změnili budoucnost... To jsou ale věci!“ neudržela se a zvolala údivem. „Takže já můžu řídit osudy, a dokonce i cizí, tak to je paráda...“

Stavitel vmžiku zvážněl.

„Zapamatuj si důležité pravidlo, Vasiliso: neprovokuj budoucnost, pokud to není nutné. Co se má stát, není známo. Když člověk zná budoucnost, může ji změnit – nenávratně, s neblahými následky. Raději zkoumej minulost – to, co se už stalo. Jak praví stará časodějnická pravda: *Když znáš dobře minulost, pochopíš současnost a odhadneš budoucnost.* Ale pamatuj si také, že v minulosti nesmíš do toku času zasahovat, mohla

bys tak zničit nejen svůj osud, ale i osud někoho jiného. Hodináři zkoumají minulost pouze z jednoho důvodu – studují tak dějiny. Ale ne proto, aby mohli napravit chyby, ale proto, aby se jim v budoucnu vyhnuli.“

Architekt se odmlčel a Vasilisa využila vzniklou pauzu k otázce, která ji už dlouho trápila:

„A co časové paralely? Cožpak je hodináři nevytvářejí k tomu, aby všechno napravili? Proč porušují tak důležité pravidlo, o kterém jste teď mluvil?“

Stavitel obdařil dívku dlouhým zkoumavým pohledem. Vasilisa proti své vůli zrudla, neboť jí bylo jasné, že Mirákl až moc dobře odhadl, na co se ptá.

„Tvůj otec udělal, Vasiliso, velkou chybu, když využil práva nejvyšších časodějů. Vytvořil si nový život. Po určité době Severin zjistil, že spáchal něco nenapravitelného, a vrátil se. Ale svůj paralelní život tak nenávratně zničil... Některé osudy byly smazány z plátna Času...“

„Někdo snad zemřel?“ polekala se Vasilisa.

„Spíš se vůbec nenarodil,“ odpověděl suše stavitel.

„A nedá se to nějak napravit?“

Mirákl svrástil obočí. Jeho hlas zněl přísně a rozzlobeně:

„O čem jsem před chvílí mluvil, Vasiliso? Chybám je třeba předcházet, abychom si pak nemuseli lámat hlavu nad jejich nápravou. Chci, abys pochopila, že tvůj dar, nebo spíš schopnosti s sebou přinášejí obrovskou zodpovědnost. Nemůžeš je používat jen tak, pro zábavu. Víš, v čem spočívá dospělost? Teď ti určitě připadá nejdůležitější dospět, aby sis konečně mohla dělat, co chceš. Obstarat si dobrou práci, dost peněz, vlastní zámek. Možná se vdát, mít děti a jednou zestárnout – zkrátka hrát velkou napínavou hru jménem Život. Uhodl jsem, nemám pravdu?“

Vasilisa neurčitě zavrtěla hlavou. Popravdě, o budoucnosti tak vážně zatím nepřemýšlela, současnost jí bohatě stačila.

Vždyť to hlavní je teď studovat a mít dobré přátele, se kterými by chtěla dospívat... Zkrátka nějak tak.

„Co myslíš,“ pokračoval stavitel a pozorně sledoval její reakci, „v jakém okamžiku končí dětství?“

„No, asi tak ve dvanácti?“ navrhla nesměle Vasilisa. „Nebo když člověk dostuduje a začne pracovat...“

Ale stavitel měl jiný názor. Jeho zlostný pohled nevěstil nic dobrého.

„Z dítěte se stane dospělý,“ vyhrkl příkře, „když se osamostatní a vědomě PŘIJME ODPOVĚDNOST. Za své činy, za životy ostatních lidí, které ty činy ovlivňují, za všechno! Rozumíš, ZA VŠECHNO. A je důležité pochopit význam těch slov co nejdříve!“

Náhle se odmlčel a zprudka se nadechl. Vasilisa z takového pokárání zrudla až po kořínky vlasů. Měla dojem, jako by teď stavitel nemluvil k ní, ale podobný proslov měl už k někomu jinému. Ještě nikdy neviděla vždy ironického a dobráckého Mirákla tak rozčileného a rozrušeného. Dokonce i když je s Fešem přistihl při odposlouchávání, vypadal mnohem klidněji.

„Pro dnešek to stačí,“ pronesl najednou úplně jiným tónem. Neusmíval se sice, ale přestal metat blesky. „Ten kloker u dveří už mi půl hodiny naznačuje, že je večere. A já ještě musím napsat zprávu Astariusovi o našem experimentu s tikkerem, takže ti přeji dobrou noc trochu dříve. Ale radím ti, abys přemýšlela o mých slovech.“

Mirákl odešel, ale Vasilisa ještě dlouho seděla v Krbovém sále a rýpala se vidličkou v řízku s bramborovou kaší. Vůbec nevnímala, jakou má to jídlo chuť, pořád musela myslet na to, proč stavitele tak rozzlobil její dotaz na časové paralely. Že by kvůli otci kdysi zemřeli lidé? Nebo snad jde o matku Severa a Dejly? Vasilisu najednou napadlo, že být dospělý je mnohem těžší, než si myslela... Vždyť čím je člověk starší, tím více odpo-

vědnosti nese za svá rozhodnutí. A nikdo přece není neomylný. Dokonce i takový inteligentní a odvážný člověk, jako je její otec, se mnohokrát dopustil chyb... Vasilisa si mimoděk vzpomněla na pohlavek, který od něj dostala při jejich prvním setkání, a nemohla potlačit náhlé chvění. A co když to celé bylo o tom okamžiku, kdy bude muset učinit nějaké důležité rozhodnutí? Povzdechla si a odsunula talíř. Raději si půjde lehnout do svého Zeleného pokoje. Vždyť ráno je moudřejší večera...

Ráno bylo zamračené – už dvě hodiny na okenní tabulky bubnovaly kapky deště. V království víl obvykle panovalo díky časodějnickví krásné počasí, ale Černá královna milovala bouřky a nikdy je neměnila za slunečný den. Vasilisa často sledovala takový obraz: nad Černovílem hřmělo a létaly blesky, a za hranicemi zámeckých pozemků svítilo slunce na modrém nebi bez mráčku.

Vasilisa měla také ráda bouřku, ale jedna věc jí vadila – v dešti se nedalo létat, a ona už dávno měla ve zvyku prohánět se po ránu kolem ostrých špicí věží.

Místo létání se proto dnes rozhodla udělat pár experimentů s novým tikkerem. Vyndala zrezlý úlomek ze svitku a roztočila nad ním medailon. Tajně doufala, že se jí podaří zhlédnout alespoň část minulosti úlomku. Třeba to, z jaké stěly se odlomil.

Číslice časového fléru se postupně poskládaly do pestrobarevné kopule, přesně takové jako na včerejším vyučování se stavitelem. Ale stíny – ty záhadné mantisy, které ukazují čas, se neobjevily. Asi po hodině usilovného točení bylo Vasilise jasné, že jestli svého počínání okamžitě nenechá, odpadnou jí všechny prsty nebo jí navždy zdřevění ruka. S povzdechem si musela

přiznat, že zrezlý úlomek bude jednou z těch starých věcí, které se o svá tajemství nechtějí dělit.

Najednou někdo zaklepal na dveře: vstoupil kloker – chlapec s ulíznutými světlými vlasy a obvyklým kovovým obličejem. Měl na sobě středověké oblečení – plášť, úzké kamaše a klobouk s pérem. Očividně byl jedním z osobních sluhů Černé královny. Kloker se uklonil a zvonivým mechanickým hlasem předal Vasilise otcovu žádost, aby se dostavila na snídani do jeho osobních komnat.

Vasilise se rozbušilo srdce radostí i obavami zároveň. Samozřejmě je skvělé, že s ní chce otec najednou posnídat... Ale co když mu stavitel – poté, co se na ni včera tak rozzlobil – nakonec vytroubil její a Fešův poklesek a Severin starší teď zuří?

Vasilisa se snažila oddálit okamžik nepříjemného vysvětlování. Schválně pomalu se vlekla chodbou a chlapec-kloker ji trpělivě, s mírným odstupem následoval. Nicméně brzy se uklidnila – otec si chce určitě jenom promluvit. Možná se jí zeptá na tikker... Nebo si ji zavolal kvůli jejím blížícím se narozeninám? Tolik by si přála je alespoň jednou oslavit, jak se sluší a patří! Její opatrovnice, babička Marta, neměla ráda návštěvy a nechtěla o oslavě nikdy nic slyšet, ať ji Vasilisa prosila sebevíc. A minulý rok, přesně sedmého července, rozkvetl Šarlatový kvítek a všichni oslavovali záchranu Eflary a Ostaly před srážkou...

Kdo ale nikdy na její narozeniny nezapomněl, byl Lešek. Od první třídy, kdy se ve sportovní škole seznámili, jí pokaždé daroval různé zajímavé věci – třeba sadu gelových per, švihadlo s počítadlem nebo čokoládový dort, který upekla jeho babička speciálně pro Vasilisu. A ke dvanáctinám jí Lešek dal dokonce růži, i když se strašně styděl a tvrdil, že ji utrhl na hlavním záhonku před školou. Ale Vasilisa moc dobře věděla, že tam rostou jenom jifiny, astry a sedmikrásky. A navíc ji Lešek vždycky

podporoval, a když se pohádali, přišel se dokonce usmiřovat jako první.

Vasilise se sevřelo srdce smutkem – tak moc se jí stýskalo po Leškovi! Jaká ironie – teď je dělí Časová propast mezi planeta-mi, a přitom kdysi bydleli v jednom vchodu... Nemůže mu do-konce ani napsat dopis!

Vasilisiny myšlenky vmžiku zabloudily k novým přátelům, velmi jí chyběli – Diana, Nik, Zachara, Feš... Dokonce i Maar odjel se svým dědou na expedici. Kdyby se tak na její narozeni-ny sešel celý Řád přátelství! Ale jestli vůbec bude chtít Severin starší cokoliv oslavovat, dokud se nezjistí, kde je teď Astra-gor... Vždyť se může schovávat kdekoliv, a dokonce v komko-liv! Vasilisa se neudržela a stísněně se ohlédla na chlapce-klo-keru, který pokorně cupital za ní. Poté, co se jí tak často vracel sen, ve kterém se k ní zradlem vkradl kloker s bronzovým ob-ličejem, byla vůči mechanickým sluhům vládkyně fúrií dost po-dezíravá. Avšak tento se podobal spíš Maarovi než velikému duchovi... Stejně je škoda, že Maar odjel se svým dědou na Ostalu, do dalekého neznámého Bernu...

Přede dveřmi do hostinských pokojů Vasilisu znovu přemohl strach: co když má otec špatnou náladu nebo...

Naštěstí situaci zachránil právě kloker. Vešel do pokoje jako první, podržel Vasilise těžké dveře a znehybněl v uctivé pokloně.

Vasilisa nabrala vzduch do plic, rázně vykročila vpřed a při-pravovala si energický pozdrav, ale místo toho vydala jen:

„Eh...“

S tím nejkliidnějším výrazem ve tváři, jaký si jen lze předsta-vit, na ni hleděla paní Mortinová. Jako vždy byla otcova přítel-kyně vyšňořená v luxusním oděvu – černých šatech zdobených zlatou výšivkou, klobouku se vzorovaným závojem a tenkých dlouhých rukavičkách. V rukou držela černý krajkový deštník a elegantní cestovní zavazadlo z černé lakované kůže. Vasilise

projela hlavou nepříjemná myšlenka, že Elena určitě přijela na otcovo pozvání. Těžko by se odvážila vstoupit do zámku Černé královny jen tak, z vlastní vůle...

„Nazdar, drahoušku,“ pronesla všedním tónem hodinářka, jako by Vasilisu zdravila každý den. Jako by se nic nestalo – její neustálé hrozby, bitva v časové smyčce, věznění na Zmijulanu, kdy Elena proměnila svůj vzhled na Astragora, aby si z Vasilisy vystřelila, a potom na ni poštvála svého oblíbence Marka, Zlatého klíčníka.

„Co tady děláte?“ procedila Vasilisa skrze zuby a jen taktak se ovládala. „Kdo vás sem vůbec pustil?“

„Jak nezdrožil,“ stiskla výsměšně rty Elena. „To se podívejme, jak nám ta holubička vyrostla... Chová se, jako by v tomhle domě byla ta nejdůležitější. Ale jsi nějaká bledá a pohublá, jako oškubané kuře... A vypadáš nedůstojně.“

„Ještěže vy jste teď v důstojném stavu,“ odsekla jí klidně Vasilisa s narážkou na dávné setkání s notně podnapilou Elenou.

Hodinářčiny modré oči vzplály ledovým ohněm, strojená lhostejnost rázem zmizela a její tenké rty se zkřivily v zlostném úšklebku. Ale ještě než stihla něco odpovědět, dveře se znovu otevřely a do pokoje vstoupil Severin starší.

Rychle zhodnotil situaci, pohlédl na Elenu a téměř zopakoval Vasilisina slova:

„Dovol mi se zeptat, co tady děláš?“

Hodinářčin výraz byl najednou pokorný, něžný a trochu rozrušený. Vasilisa proklínala její pokrytectví a pohlédla na otce – jestlipak vidí, s kým má co do činění? Ale Severin starší zůstal klidný.

„Nezlob se, Severine,“ zaštěbetala Elena. „Jenom jsem si chtěla ujasnit jisté maličkosti...“

Kdovíproč znovu pohlédla na Vasilisu se zvláštním, zamýšleným výrazem. Jako by se rozhodovala, jakým jedem by bylo nej-

lepší ji otrávit. Vasilisa si najednou povšimla, že paní Mortinová se nějak změnila. Lícní kosti měla vystouplejší, oči se jí nezdravě, horečnatě leskly, ve tváři se jí zračila jakási chmurná odhodlanost a vedle jasně namalovaných rtů se objevily dvě hluboké vrásky.

Podle všeho se hodinářce poslední dobou nevedlo kdovíjak dobře – nejspíš ji hodně soužila rozepře se Severinem starším.

„Mám dojem, že už jsme se na všem domluvili, Eleno,“ pronesl mezitím Vasilisin otec. „V případě potřeby se k řešení nějaké skutečně důležité záležitosti dostavím sám. Mimochodem, tvoje štěně na tebe čeká na chodbě,“ kývnul směrem ke dveřím, které stále držel kloker. „Nejspíš ti chce říct, že tvoje komnata je připravená.“

„Mark se brzy vrátí do Astrohradu,“ poznamenala nespokojeným tónem Elena. „Chlapec se i tak bojí, že ho začasuješ... Vidíš, poctivě plním vše, o co jsi mě požádal.“

„Na viděnou v Krbovém sále, Eleno.“

Severin starší se ušklíbl, upřeně pohlédl hodinářce do očí a políbil jí ruku v rukavičce. Elena se okamžitě uvolnila a oči se jí rozzářily. Vasilisa měla co dělat, aby se ovládla a nezačala křičet, jak v ní všechno vřelo rozhořčením a zlostí.

Navíc si všimla, jak pootevřenými dveřmi dovnitř nakoukl Mark, který trpělivě čekal na svou patronku na chodbě. Zlatý klíčník rovněž zpozoroval, že se na něj Vasilisa dívá, a jako vždy se na ni ironicky ušklíbl. Nicméně vypadal trochu vystrašeně a napjatě, jako by každou chvíli očekával nějaký podraz od Severina Ohnivého.

Severin starší se zachoval jako opravdový džentlmen – doprovodil Elenu ke dveřím a poklonil se jí na rozloučenou, přičemž Zlatého klíčníka naprosto ignoroval. Mark celým svým vzhledem dával najevo, že mu to vůbec nevadí.

Severin starší se konečně vrátil ke své dceři a posadil se k malému stolku, už dávno prostřenému k snídani.

„Nebude ti vadit, když si promluvíme u jídla? Včera jsme se starým brachem Miráklem a matinkou seděli do pozdních hodin a prodiskutovali všechny naše záležitosti, a proto jsem nestihl večeři. Takže bych si s chutí dal pár těch lákavých palačinek.“

Vasilisa mrzutě přikývla a také si sedla ke stolku. Ihned k nim přiskočil stále tentýž chlapec-kloker a nalil jim čaj – nejprve Vasilise a potom Severinovi staršímu, nabídl jim cukr, mléko a sklenici medu.

Zatímco je kloker obsluhoval, otec neprohodil ani slovo. Vasilisa také mlčela, protože se stále zlobila. Jak se mohl znovu usmířit s Elenou!

Čerstvé palačinky, poskládané na talíři do trojúhelníků, nádherně voněly. Vasilisu lahodná vůně neodolatelně šimrala v nose a sbíhaly se jí sliny. Ale rozhodla se, že počká, až začne otec mluvit.

Severin starší s očividným požitkem snědl několik palačinek, které si hojně namazal medem, pomalu je zapil čajem s mlékem a teprve pak se zeptal:

„Tak jak se ti líbí na Černovílu? Co tvoje studium s novým učitelem?“

„Prima...“ zabručela Vasilisa a vši silou se snažila nedat najevo pocit ukřivdění. „Pan Mirákl mi toho hodně vyprávěl o klubkách a osudech. A včera mě naučil zacházet s tikkerem. Dokonce se mi podařilo vyvolat mantisy,“ dodala hrdě dívka.

„Ano, o tom jsem slyšel. Výborně, výborně...“

Severin starší pokyvoval hlavou, vypadal však, že je myšlenkami úplně někde jinde.

„Ale často se mi stýská po kamarádech,“ odvážíla se podotknout dívka. „Maar odjel se svým dědou na expedici, Rimma s Cziou přijíždějí jenom na víkendy... Kromě Bouřky si v podstatě nemám s kým popovídat. Je s ní sice veselo, ale stejně bych se strašně ráda viděla se svými přáteli...“

Otec zavřel oči – nejspíš mu bylo jasné, kam dcera svými slovy míří – a jedním koutkem úst se pousmál.

„Nemusíš se bát, je mi to naprosto jasné. V tom případě mám pro tebe, Vasiliso, dobrou zprávu. Zprvė, královský Mechanik a jeho vnuk se dnes vrací na zámek, a co se týče našich vzácných... hm... hostů, Dragocijové přijedou, než se naděješ. A zatřetí... Ne, teď mě moje milá dobře poslouvej,“ pronesl Severin starší, když viděl, že po těch skvělých zprávách ho dcera skoro nevnímá, „brzy budeš mít narozeniny.“

Vasilisa ztuhla, ani nevěřila svým uším.

„Černá královna navrhuje uspořádat velikou oslavu... A já jsem v tom s ní naprosto zajedno. Navíc bych ti chtěl vynahrádit všechny tvé narozeniny, které jsem, kvůli jistým okolnostem, promeškal, a splnit ti tvá přání, takže jinými slovy – můžeš si pozvat, koho chceš.“

„Kohokoliv?“ ujistila se radostně Vasilisa. „I Dianu, Nika a Danilu?“

Severin starší přikývl, ale tak pomalu, jako by ho k tomu někdo nutil. Navíc se tvářil, jako by neměl jinou možnost než se smířit s jakýmkoliv dceřiným přáním.

A Vasilisa tu příležitost využila.

„Pak tedy ještě musíme pozvat paní Delšovou a... Bílou královnu. Moc bych si to přála.“ Vasilisa se nechala unést a prosběně sepjala ruce. „Samozřejmě, pokud bude chtít přijít.“

Severin starší se zatvářil naprosto lhostejně.

„Jak chceš, já už ti k tomu své řekl... Sepiš si seznam svých hostů a předej ho Černé královně. Rozešle jim pozvánky.“

„Dobře!“ zaradovala se Vasilisa. „Musím si promyslet, koho pozvu...“

„Nezapomeň na sourozence a vůbec, na všechny klíčníky.“ Severin starší se znovu pousmál koutkem úst, když postřehl, jak se dcera zamračila.

„Samozřejmě,“ protáhla smílivě Vasilisa a snažila se tvářit dobronadě. Nechtěla se s otcem hádat. Vždyť se jí brzy splní její nejtajnější přání – bude poprvé v životě slavit svoje narozeniny!

„A taky bych byl rád, kdybys osobně pozvala paní Mortinovou a pana Mandigora,“ sdělil jí dobrácky Severin starší.

Vasilisa vykulila oči.

„Elenu?! Nikdy!“

Div se nezalkla rozhořčením: jak jí otec mohl něco takového navrhnout?!

„Jsou to moje narozeniny! To je radši nebudu slavit vůbec, než abych ten její ksicht viděla mezi svými hosty!“ rozohnila se Vasilisa, a dokonce si dupla.

Otcovo obočí vyletělo až doprostřed čela, i když v obličejí měl stále lhostejný výraz.

„Páni! Vidím, že jsem přišla v tom nejzajímavějším.“

Černá královna v dlouhých černých šatech a hustém závoji neslyšně připlula k Vasilise, krátce ji objala, dotkla se její tváře okrajem závoje a poklepala ji po hlavě.

„Pěkně jsi mi mou dceru rozmazlila, Veličenstvo,“ pronesl Severin starší bez náznaku úsměvu, i když jeho oči byly veselé.

Vládkyně fúří se protáhle uchechtla.

„Alespoň někdo z nás ji rozmazluje,“ pronesla významně a usedla ke stolku. Vmžiku k ní přiskočil kloker, ale ona jej mávnutím ruky odehnala.

„Nechci mít Elenu na svých narozeninách!“ pronesla výbušně Vasilisa a obrátila se k Černé královně pro podporu. „A mimochodem, ani Marka ne! Obzvláště po tom, co se stalo... Jak to, že to nechápete!“ dodala, když viděla, že ani jeden na její slova nijak nereaguje.

Černý závoj se otočil k Severinovi staršímu a jako by získal jeho mlčenlivý souhlas, pohlédl na Vasilisu:

„A teď si vyslechni ty nás, drahoušku. Víme, že jsi chytrá a odvážná dívka. Sice trochu vznětlivá, ale v tvém věku je to omluvitelná vlastnost. Proto jsme se rozhodli zasvětit tě do jednoho tajného plánu... I pro tvé bezpečí je lepší nesetrvávat v nevědomosti, ale naopak být připravená na vše. Hlavně nám slíb, že to, co teď uslyšíš, nikomu nevyzradíš. Ani tví přátelé nesmějí nic tušit. Klíčníci obzvlášť.“

„Tvoje narozeniny nebudou jenom oslava,“ pronesl Severin starší a pozorně sledoval dceřinu reakci. „Bude to past.“

„Past?“ Vasilisa se na něj nechápavě podívala. „Na koho?“

„Uvidíme. Jednak potřebujeme, aby někteří lidé vyložili své karty na stůl... Určitě vyjde najevo, kdo je zrádce. Taková velká slavnost, na které se sejde spousta hostů, je pro Astragorovy pohánky neodolatelným pokušením. Budou jednat. Veliký duch Ostaly je teď slabý, vždyť se přesunul do nového těla, ale určitě se nám bude chtít pomstít, protože jsme mu sebrali jeho synovce.“

Vasilisa nechápavě hleděla na otce:

„Cožpak Astragor...“

Odmrlčela se, aniž by domluvila, ale otec jí rozuměl.

„Naši zvědové zjistili, že se Astragor objevil. Přesunul se do nového těla... Bohužel nevíme, jak vypadá... Šíří se různé zvěsti.“

„Prozatím to nevíme,“ dodala Černá královna.

„To je pravda.“

„Takže Astragor nás může v době oslavy napadnout?“ Vasilise z té představy naskočila husí kůže.

„Pochybuju, že by sám tolik riskoval,“ zavrtěl hlavou Severin starší. „Jak už jsem řekl, veliký duch Ostaly je teď slabý... Ale mezi našimi lidmi jsou jeho špioni, kteří se na oslavě určitě objeví. Pozvali jsme proto všechny, koho podezíráme... Myslím, že se nejdříve pokusí unést Feše Dragocije, proto ho budeme střežit obzvlášť pečlivě.“

„Já zesílím ochranu kolem zámku,“ ozvala se Černá královna. „I když je mi proti srsti, že po mých pozemcích se bude potloukat tolik lidí... Popravdě řečeno se mi ten plán moc nelíbí,“ dodala po krátké pauze. „Je to příliš velké riziko. Někdo z dětí by mohl přijít k úhoně. Astragor nebude mít slitování – zlobí se a bude schopný všeho, aby získal svého synovce. A pak tomu chlapci nebude co závidět... Ale nejvíc mi dělá starosti nebezpečí, které hrozí naší Vasilise. Veliký duch Ostaly klidně využije tvoje děti, aby se na tebe dostal. Na jeho místě bych to udělala právě tak. Nevoz sem alespoň dvojčata a Vasilisu obklopíme dvojitou stráží.“

„Děkuji za radu, matinko,“ odpověděl kysele Severin starší, jeho výraz však zůstával vražedně klidný. „Ale když se Sever a Dejla na oslavě neobjeví, vzbudí to podezření a mezi hosty se roznesou všelijaké zbytečné pomluvy. A my přitom musíme být opatrní.“

„Přesně tak – opatrní!“

„Zapomínáš, drahá matinko, že když nevyužijeme šanci vyzvát Astragora na souboj teď, dokud je slabý, v budoucnu by náš vzdor mohl přerůst do rozsáhlé války, a pak přijdou k úhoně mnozí... Nejspíš si už nevzpomínáš na minulost, drahá matinko... Doufám, že tě snad nesouží skleróza?“ Severin starší najednou vyskočil. „Rád bych ti připomněl, že už jsi dala svůj souhlas! Nebo snad tvoje slovo nic neznamená?“

Černá královna se napřímila a okázale si zkřížila paže na hrudi.

„Moje slovo znamená hodně, drahý Severine. Jinak bych tu tvoji blondátou přítelkyni prohnala až k hranicím a tam předala štafetu Bělce... Zajisti, aby byly děti v bezpečí, Severine, a já neřeknu půl slova.“

„Nedělej si starosti, budeme dobře střežit všechny klíčníky,“ div nezavrčel Severin starší. „A moje děti obzvlášť!“

„Dobře, dobře,“ zamávala rukama vládkyně fúrií. „Jenom se uklidni, ty můj tvrdohlavý a vznětlivý synku.“

Vasilisa jejich rozhovor bedlivě poslouchala, protože doufala, že toho v afektu otec i babička vyklopí co nejvíc, a ona tak bude znát všechny podrobnosti jejich skutečného plánu. Zatím pochopila jediné: někdo jim přinesl zprávu, že se Astragor objevil v novém těle... Že by Elena byla ten otcův špion?

Otec najednou převedl řeč na paní Mortinovou, jako by četl Vasilise myšlenky.

„Elenino chování mi teď připadá dost zvláštní. Je nervózní, mrzutá, dělá neodpuštělné chyby. Poslední kapkou byl ten incident na Zmijulanu.“ Otec úkosem pohlédl na Vasilisu. „Nejsem si jistý, ale myslím, že se možná spřáhla s Astragorem a donáší mu na nás...“

„Dvojitý špion?“ ušklíbla se Černá královna.

„Zajímalo by mě, jak dlouho...“ pokračoval Severin starší a znovu se posadil do křesla. „Jestli se ukáže, že je to pravda, budeme moct odhalit její počínání před členy Radosvěta, které jsme v předstihu pozvali na slavnost.“

„Jsem přesvědčená, že tvoje přítelkyně tě špicluje už dávno,“ oznámila mu chladně královna. „Měla jsem té zmiji vyrvat její dlouhý prolhaný jazyk už více než před rokem.“

„Nechme toho, matinko.“ Severin starší se zamračil. „Takže, hlavní je, že sedmého července bude Vasilisina oslava narozenin. Organizaci celé slavnosti bude mít na starost Elena, na pořádání podobných událostí je expert... Pozveme nějaké herce, zpěváky, tanečníky... Zkrátka uspořádáme grandiózní poprask.“

„Pozveme Radosvět, všechny klíčníky...“ začala vyjmenovávat vládkyně fúrií, „Astariuse, samozřejmě. Sice nejspíš nepřijde, jako obvykle, ale oficiálně ho musíme pozvat. Vasiliso, koho bys chtěla pozvat kromě klíčníků a těch, co bydlí na Černovílu a k tomu, aby přišli, nepotřebují pozvání?“

